Max Sheltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Betanija - vnebohod

12. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Po križanju - v hiši nekega templarje
2. Grob je prazen
3. V oblasti templja
4. V dvomu in srčni stiski
5. Na begu
6. V Betaniji

1. Po križanju - v hiši nekega templarja

1 Po Jeruzalemskih cestah se je opotekal neki mladi duhovnik, ki je bil še ves pod vplivom groze in strahu, ki ga je doživel na Golgoti, zaradi Jezusovega križanja, zemeljskega potresa in zaradi nenavadnega mraka, ki je nastal. Strah se je v njem stopnjeval skoraj do smrtnega strahu, zato je sam sebi govoril: »O Jezus. Ti si dotrpel, toda meni si danes pokazal mojo težko krivdo. Ko bi vsaj lahko popravil, kar sem Ti storil v svoji neizkušenosti. O Jehova, če smo obsodili nedolžnega? Kako nas boš kaznoval?«
2 Prispel je do starejše hiše in na njegovo trkanje je odprla vrata njegova sestra, ga pogledala v obraz in vsa prestrašena vprašala: »Od kod pa prihajaš Ruben? Mati je skoraj zbolela od strahu in skrbi zaradi tebe!«
3 »Oh, pusti me pri miru. Tako sem izmučen!«
4 »Toda, Ruben, mati tako zelo hrepeni po tebi.« mu je odvrnila Ruth.
5 »Jutri, sestra, danes tega ne zmorem. Kajti doživel sem nekaj pretresljivega ob smrti nedolžnega! Pozdravi mater, lahko noč!«
6 Potem je bil sam! Sam s seboj in svojo vestjo! Vedno znova so stiskale in mučile njegovo notranjost Jezusove besede: »Oče, odpusti jim! Kajti oni ne vedo, daj delajo!« »In tega človeka smo mi obsodili na smrt? O bog, o Jehova! Le zakaj smo bili tako slepi? Zakaj smo tako slepo verjeli velikemu duhovniku?«
7 Dolge in zaskrbljene ure je preživel v tem mučnem in razdvojenem stanju, vedno znova je videl pred seboj Jezusov pogled, usmerjen vanj z nemim vprašanjem: »Kaj sem ti storil, da se hočeš veseliti na Mojih bolečinah?« – »O Jezus, odpusti mi, jaz te nisem hotel spoznati!« je prosil glasno. »Vendar je sedaj prepozno!«
8 Tudi njegov že ostareli oče to noč ni našel nobenega miru, kajti Njegova žena je ležala, kot v vročici, ker se je notranja razdvojenost njenega sina nezavedno nalegla na njeno dušo. Končno je napočilo jutro in ona je takoj želela videti Rubena.
9 »Pomiri se mati, Ruben še spi,« je rekla Ruth. »Tvoj strah je bil neutemeljen. Saj bo kmalu prišel k tebi.«

10 Nato je šla Ruth pripraviti zajtrk, tedaj pa je stopil v kuhinjo Ruben in rekel: »Sestra, jaz vas moram zapustiti! Počutim se kot Kajn in moram brez miru pobegniti pred samim seboj, kajti včeraj sem bil navzoč pri Jezusovi usmrtitvi! Toda On je bil vendar Božji Sin!«
11 »Rube,« je odgovorila Ruth, »saj me ženske nismo smele nikoli spregovoriti nobene besede o tem vam tako osovraženem Nazarencu, sedaj pa, ko ste končno na cilju, se obtožuješ? Ali veš, kako je tvoja mati trpela zaradi tebe? Mati je tega Nazarenca globoko spoštovala in je še včeraj dejala: ¨On bo vse svoje sovražnike zdrobil in jih vse, kot prah, raztresel v vse vetrove!¨ Midve nisva vedeli, kako stoji z Njim, ker sta naju držala zaklenjeni, toda za tebe jo je grozno skrbelo. Zdaj pa nas hočeš zapustiti? To pa bi bila materina smrt!«
12 »Ljuba Ruth,« je rekel Ruben, »če bi se lahko postavila v moj položaj, bi mi rekla: Da, pobegni samemu sebi, kajti pregrešil si se nad Svetim Bogom! In ta greh zahteva poravnavo.«
13 »Tega pa ne razumem!« je odvrnila Ruth. »Ti si pomagal usmrtiti Jezusa? Kako pa lahko sam sebe dolžiš za to? Jaz mislim, da je to vendar odločil veliki duhovnik!«
14 »Sestra, ti o Nazarencu lahko veš samo tisto, kar sva se midva z očetom pogovarjala tukaj v hiši, toda to je bilo vse čisto drugače! Da me boš razumela, ti bom odkril svoje srce in ti lahko pogledaš vanj, kako v njem izgleda. Torej: Jezus je bil obsojen! V templju so se nad tem prav veselili! Kako so potem postopali z obsojencem, to mi seveda ni bilo všeč, toda, kaj bi lahko spremenil? Sledil sem sprevodu in s hladnimi očmi gledal grozo, ki so jo doživljali tisti, ki jim je bil odvzet njihov prijatelj in pomočnik. Tožbe žena niso ganile mojega srca, kajti v meni je bilo srce še mrtvo! Končno smo dosegli Golgoto in križanje se je pričelo. Tu pa sem bil radoveden, kako se bo Jezus obnašal. Toda tam sem doživel nekaj, kar nisem mogel smatrati za možno. Videl sem na zemlji ležeči križ in v tistem trenutku zadrhtel! Videl sem križanje in hotel ugovarjati – toda bil sem kot ohromljen. Ko so hlapci z velikim trudom končno dvignili križ, je moral biti Jezus brez zavesti, kajti preteklo je kar nekaj časa, preden so se njegova prsi dvignile in se spet povesile, nato je glasno zaklical: ¨Oče, odpusti jim, saj oni ne vedo, kaj delajo!¨ Tedaj sestra, pa je padel povoj iz mojih oči in moja krivda mi je postala jasna! Kajti nekdo, ki je kriv umira drugače. Samo nekdo, ki se pri ljudeh bori za ljubezen in razumevanje, lahko umre na tak način! Osramočen sem hotel pobegniti, toda rimski vojaki niso dovolili oditi nikomur. S krvavečim srcem sem moral gledati, kako nedolžen trpi na grozljiv način, samo zato, ker smo verjeli, da je On nevaren za tempelj! Ti si ne moreš predstavljati strahu tistih, ki so iz radovednosti hiteli ven na morišče, ko se je zatresla zemlja, ko je postalo

temno in so trije križi tožeče moleli kvišku! Kajti okrog križev ni bilo temno. Ali lahko sedaj razumeš mojo razdvojenost in moj strah, kako nas bo Jehova obsodil?«
15 »Brat, saj to je pretresljivo, kar si mi povedal!« je rekla Ruth. »Toda ali nočeš govoriti z očetom? Jaz ti lahko rečem samo to: Če je Nazarenec odpustil vsem, kot si povedal, je vendar tudi tebi odpustil! Če pa v sebi čutiš še bolečino in kesanje, pojdi vendar k velikemu duhovniku, da ti bo spet povrnil mir in pokoj! Prosila pa bi te, da najprej govoriš z očetom. Molči pa pred materjo! Z odhodom - pa se najprej spomni na poslušnost, ki si jo, kot služabnik Jehove, dolžan Bogu in svojim staršem. Sedaj pa pridi Ruben! Mati bo pomirjena šele, ko bo govorila s teboj.«
16 Oba sta stopila v spalnico in mati je rekla bolj veselo: »O Jehova! Tebi slava in hvala! Moj sin živi in je zdrav! Zdaj bom torej tudi jaz bolj vesela.«
17 Rubin je vprašal ljubeznivo: »Mati, zakaj si delaš skrbi zaradi mene? Ali ne leži življenje nas vseh v Jehovovi roki?«
18 »Da, moj sin,« je odgovorila mati, »vendar, če bi imel vero, ki jo Jehova od nas zahteva, bi včeraj, ko so prijeli Svetega Jehovo, ostal daleč stran! In sedaj te moram vprašati, Rubin: Kje je božji Svetnik? In ti, ti je bilo prizaneseno od Njegove moči in oblasti. Govori! Moje srce ne bo prišlo do miru, če ne bom vedela vse resnice.«
19 »Mati, drži se!« je rekel Rubin resno, »Jezus je mrtev! Tempelj Ga je križal, vendar sva oče in jaz ravno tako kriva kot drugi templarji! Šele danes vem: On je bil Božji Sin! To smrt je moral pretrpeti nedolžen! Zato zame ni nobenega drugega opravičila: Sokriv sem za Njegovo smrt. Kako o tem misli oče, ne vem, kajti od včeraj ga nisem videl.«
20 Vrata do druge sobe so bila odprta in oče je tako slišal vsako besedo, zato je tedaj stopil med svoje in vprašal: »Česa pa se obtožuješ, Ruben? In tudi mene? Tukaj ob postelji tvoje bolne matere? Ali se sploh zavedaš, kaj vse si govoril v svoji razburjenosti? Meni ni ušla nobena beseda.«
21 »Oče, potem pa mi ni potrebno več ponavljati, česa se obtožujem! Če bi ti doživel tisto, kar sem moral doživeti včeraj jaz na Golgoti, bi me mogoče bolje razumel, toda vi ste pijani od veselja, da vam je uspelo, tega Božjega Svetnika uničiti! Da sem soglašal pri velikem posvetu, globoko obžalujem in poudarjam, da se hočem pokoriti, dokler Jehova ne bo zopet pomiril moje srce! Zato jaz ne morem ostati več v hiši in tudi ne v Jeruzalemu, kajti križ od Golgote je moj sodnik.«
22 »Ruben!« ga je miril oče, »Zemljin potres in mrak so res ta strah in te misli dvignile v tebi. Pusti, da bo minil sabat in po sabatu se boš veselil, enako, kot mi, da je konec nevarnosti, da bi se zastrupili naši sveti nauki skozi tega Nazarenca.«
23 »Oče!« je odvrnil Ruben razburjeno, »ti bremeniš Boga in sramotiš nedolžnega! Človek, ki za svoje mučitelje in morilce v najtežji in najbolj boleči uri svojega življenja

še nosi misli odpuščanja in jih oblači v najplemenitejše besede prošnje, ne more biti sovražnik našega Božjega nauka! Vi pa vaših zmot nočete spregledati, zato nalagate vso krivdo na tega božjega trpina! Oče, saj to je vseeno, česa Ga vi obtožujete! In jaz slepec, - jaz sem vam verjel in sem s srcem soglašal za sprejem obsodbe, ker sem mislil, da bom Jehovi in narodu izkazal dobro delo!«
24 »Ruben! Ti si moj sin! In jaz, tvoj oče te opozarjam na tvoje dolžnosti, ki jih imaš kot sin! Ti se moraš vzdržati vsakega očitanja! Kar je sklenil tempelj in kar mi smatramo, da je dobro, je pravilno! Nihče ne more nastopiti in reči, da smo napačno ravnali. Kje je bila Jezusova moč in svetost? Kje so bili vsi Njegovi prijatelji? – Razpršeni v nič! Kajti še živi Bog naših očetov in je predal nam Svojim služabnikom naloge maščevanja.«
25 »Oče!« je zaklical Ruben, »nima pomena, da bi se še pogovarjala o tem, kajti, ti stojiš popolnoma na strani templja! Jaz pa se bom ločil od vas in bom pri drugih iskal tolažbo, odpuščanje in mir! Jaz sem umirajočemu Jezusu gledal v oči in še vedno občutim obtožujoči pogled! In zdi se mi, kot bi iz Njegovega pogleda in Njegovih oči izhajalo več sreče, kot iz celotnega templja in njegovih služabnikov.«
26 »Ti boš ostal,« je rekel Enos strogo, »in ne boš zapustil hiše! Tudi ti si že pod vplivom Nazarenca, ti si zame pohujšanje! In zato se bomo danes postili, da si ne bomo nakopali še več krivde nase. Ti Ruth, ostaneš pri materi, jaz pa grem v tempelj.«
27 »Da. Le pojdi v tempelj,« je rekla mati, »kaj sploh sprašuješ po svojih! Tebi je tempelj vse, toda mi ti ne pomenimo nič. Lahko bi pomrli, pa bi ti še vedno govoril: V templju smo Bogu najbližje! Z Rubenom lahko zdaj končno govorim z odprtim srcem!«
28 »Tako si res tudi ti napolnjena z naukom tega Nazarenca? » je jezno rekel Enos. »Toda samo počakajte, kmalu boste občutili močno pest templja! Ne računaj na obzir, ker si moja žena in si mi rodila otroke. Sedaj manjka še, da tudi ti, Ruth, rečeš: Jaz se priznavam k Nazarencu!«
29 Ruth je rekla nežno: »Oče, iz tvojih besed zveni samo mržnja in v vseh teh zadnjih mesecih od tebe nismo slišali nič drugega. Če bi včeraj zvečer videl Rubena, bi se s svojimi besedami sigurno drugače izražal, kajti Ruben je moral nekaj doživeti, kar je nam vsem še nerazumljivo. K Nazarencu se ne morem priznati, ker še nisem prišla z Njim skupaj - zahvaljujoč tvoji čuječnosti. Če pa premislim vso mržnjo, ki živi v vseh Jehovinih služabnikih, potem, oče, me je groza pred vami! Toda mirno lahko greš v tempelj, jaz in Rubin bova skrbela za mater.«
30 Jezno je stari duhovnik zapustil hišo, ne da bi karkoli pojedel. –
31 Rubin je bil ogorčen nad svojim očetom in je rekel razdraženo: »Vedno je eno in

isto! Zato ne morem ostati tu, pri vas. Vendar danes očeta ne bo tako kmalu nazaj in zato ostanimo skupaj v ljubezni.«
32 Sestra ga je opomnila. »Rubin, zdaj pa ne bodi več tako ogorčen, kajti, to mora biti sigurno ugodno znamenje za tebe, da še vedno občutiš pogled križanega. Mati in jaz sva pogosto govorili o Jezusu; midve sicer tudi nisva mogli vsega verjeti, kar sva od drugih slišali o Njem, toda eno je sigurno: nikoli ni rekel kaj neprijaznega o kakšnem človeku, zato mislim, da si ni treba delati očitkov. On bo sigurno tudi tebi odpustil – če je na križu vzkliknil, kot si rekel: ¨Oče, odpusti jim!¨ Ko nama je dekla včeraj pripovedovala, da je veliki zbor peljal Jezusa ujetega, smo jo takoj spet poslali proč, da bi zvedeli še kaj več. Prinesla nama je sporočilo, da bo On križan!«
33 Rubin je potožil: »Mati, neka bolečina živi v meni, kakršne še nisem nikoli občutil. Kaj mi koristi vajina ljubezen, ko sam sebi ne morem odpustiti! Kako pogosto sem imel priložnost, ko bi se lahko srečal z Nazarencem, toda jaz tega nisem hotel; raje sem mu šel iz poti. Moje vcepljeno sovraštvo mi ni dovolilo, toda zdaj je prepozno!«
34 Mati ga je prosila: »Rubin, misli na to, da Jezusovo poslanstvo še ne more biti končano! Četudi On ne živi več, si je preskrbel in izvolil učence. Ti učenci sigurno ne bodo molčali o vsem tem. Sploh pa moramo počakati, kako se bo ves Izrael postavil do Jezusove smrti, kajti On je bil ja vsem prijatelj in dobrodelnik.«
35 Rubin se je nasmehnil: »Mati, tvoje besede so kot balzam za moje ranjeno srce! Ti si res pripadala k tistim, ki so Jezusa tako ljubili, in si v Njem videla Mesijo?«
36 »Da, moj sin,! Je rekla odkrito. »Jaz Ga ljubim tudi še sedaj in Njegova smrt te ljubezni ne more ugasniti. Jaz sem vedno upala, da bom tudi vas prepričala o Njegovem resničnem Božjem poslanstvu! Toda sedaj je le postal žrtev Svojih sovražnikov.«
37 »Toda mene, mati, vendar nisi hotela prepričevati?« je rekla Ruth. »Res si včasih govorila zelo prijazno in dobro o Jezusu, toda o kakšni spoznavalki za Njega in Njegov nauk pa mi nisi pustila opaziti.«
38 Mati je vzdihnila: »Otrok, imela sem svoje vzroke v tem, ker sem se bala očeta in Rubena. Upala sem na usoden slučaj, toda zdaj je Jezus mrtev in moramo počakati, kaj se bo nadalje zgodilo.«
39 Šele pozno zvečer se je oče vrnil iz templja domov, toda njegovi mrzli, tiumfirajoči pogled je vse zabolel, zato so se še pravočasno potegnili nazaj.
40 V Rubenu pa se je to noč izvršila silna sprememba. Po dolgih urah borbe s samim seboj je šele proti jutru zaspal. Ko pa se je prebudil, se mu je vse okrog njega zdelo veliko svetleje. »Bog«, se je vprašal, »le kaj sem doživel to noč? Kje sem bil v svojih sanjah?«
41 Pri zajtrku brez očetove navzočnosti, je Rubin živo pripovedoval: »Dolgo sem

samo hrepenel po spanju in moral sem vedno znova misliti na svoj položaj, tedaj pa sem naenkrat ponovno občutil Nazarenčev pogled usmerjen vame. Njegove oči so gledale tako milo in vendar se mi je zdelo, kot bi boleči izraz Njegovih ust hotel reči: ¨Ali še nisem dovolj trpel zate?¨ Tedaj se je ves moj jaz v bolečini zrušil skupaj in zaklical sem proseč: ¨Jezus, mi res lahko oprostiš? Kajti tudi mojih rok se drži kri.¨ Tedaj se mi je zdelo, kot bi še enkrat slišal: ¨Oče, odpusti mu, on ni vedel, kaj je delal.¨ Končno so me oblile odrešilne solze in zahlipal sem: ¨O Jezus, če res še obstajaš in mi lahko oprostiš, tedaj se hočem obrniti na Tvoje učence in se od njih naučiti, kako bi lahko popravil svojo krivdo.¨ Tedaj je potegnil skozi mojo sobo prijeten vonj in kot bi bila odpihnjena vsa moja bolečina! Okrepčal sem se na tem prijetnem vonju in zaspal. In sedaj poslušajta, kaj sem sanjal: Dva dečka sta me vodila na neki visoki hrib. Sonce je s svojimi žarki obsijavalo vso pokrajino in videl sem, kako se brez števila sijoče oblečenih bitij zbira in se nam približuje. Hotel sem vprašati dečka, tedaj pa mi je eden položil svojo majhno roko na usta in z drugo pokazal vse te množice, ki so romale navzgor k nam. Le kam hočejo vsi, sem molče premišljeval, saj ne morejo imeti vsi prostora tu zgoraj. Dečka sta me nato vodila na drugo stran hriba in tudi od tam se je vzpenjala nepregledna množica. Ko so se nam prvi že čisto približali, so vsi nenadoma tiho obstali, se obrnili in gledali proti nižini. In šele tedaj sem tudi jaz videl prelepo dolino pod nami! – Tedaj je prešinil svetel blisk vse vesolje, iz oblakov pa so se prikazale sijoče postave in se zbrale na Zemlji ob vznožju našega visokega hriba in nenadoma je stal Jezus sredi med njimi in zaklical v brezglasno množico: »Danes se je izpolnilo vaše hrepenenje! Končno je prišel čas, ko vaše ljubezni ne bodo stiskale nobene vezi več. Vi vsi ste videli prazen grob in se prepričali, da smrt in noč groba nimata nobenega deleža na meni! Kar se vam je zdelo nerazumljivo, se je izpolnilo: Jaz sem premagal smrt! Premagal za vse, ki so dobrega in voljnega duha! Tako, kot bom jaz sedaj brate v zemeljskem življenju napolnil s tem nepremagljivim duhom, tako bom tudi vse napolnil z močjo in modrostjo iz Soje večne ljubezni. Tako sedaj nadaljujte Moje delo! Vse vesolje vam stoji odprto! Nobene ovire ni več, kajti Moj duh je Duh zmagovalca, je življenje, ki vedno znova ustvarja novo življenje! Kar sem dal zemlji za lastnino, smete vi ponesti na vse svetove in vsa sonca. Tako, kot vam sedaj sonca podarjajo prečudovito luč, tako boste vi darovalci luči mnogim soncem! Vi ste doživeli največji čudež ljubezni na tej ubogi zemlji! Po Meni si je zdaj vse uboštvo usposobljeno prilastiti to čudovito življenje! Zato vsem oznanite o meni in pustite se priganjati od tega duha, ki je mene priganjal, da sem izpolnil, kar sem pričel! Moja ljubezen in Moj blagoslov naj bo vaš delež!¨ Vsi so nenadoma izginili, samo oba dečka sta še bila pri meni, hrib pa se mi ni

zdel več tako visok in ko sem pogledal okrog sebe, sem bil na Oljčni gori. Nato je spregovoril eden od dečkov: ¨Ničemur se ti ni treba čuditi! Kar si smel pravkar gledati, je bila milost, kakršne je le malokdo deležen! Ker si prosil za odpuščanje in hočeš vse poravnati, ti je Gospod dal potrdilo Svoje ljubezni in odgovor, da je sprejel tvojo ljubezen! Da pa ti te prečudovitosti ne smeva še dalje prikazovati je to zaradi tebe, ker je tvoja duša še preveč povezana z zemeljsko materialnostjo. – Toda te milosti še ni konec! Zato pridi, tudi ti smeš pogledati v grob in si zapisati v temelj svoje duše ta najmogočnejši vseh čudežev: On je premagal smrt!¨ V trenutku smo prispeli in tisoči so hodili mimo in pogledovali v grob in tako sem si lahko vse te postave ogledal, tu so se morali zbrati vsi narodi in rodovi, toda nad vsemi je visel globok molk. Dve čudoviti postavi v sijočih oblekah sta držali s svojim pogledom vse v redu, iz groba pa je sijala luč in medlo osvetljevala vso okolico. Tedaj sem tudi jaz pogledal, poln spoštovanja, v votlino in prijeten vonj nam je prišel nasproti in tedaj sem videl dva mladeniča, ki sta prijazno pozdravila. – Vsi smo se zbrali okrog groba, ker je eden govoril: ¨Poslušajte in sprejmite besedo, ki vam jo je večna ljubezen položila za vas v moje srce: Ljubezen do vas in do vseh ljudi je bila pogonska sila za to veliko žrtev! Kar vi niste hoteli verjeti, je postalo resničnost: Gospod živi in bo večno živel! In mi vsi smemo živeti z njim! Toda temu življenju so postavljeni pogoji in ti se glasijo: Živeti tako, kot je živel Gospod in slediti Njegovemu nauku v pravem duhu resnične ponižnosti in vdanosti! Potem boste vsi spoznali: Da je On Gospod in da ste vi poklicani za Njegove otroke in nosilce Njegovega duha! Gospodov mir pa naj bo vaš delež!¨

42 Oba dečka sta me vodila še kos poti in pri slovesu je še eden rekel: ¨Če si hočeš to, kar si pravkar doživel prilastiti, potem ne misli več toliko na sebe – temveč živi za Jezusa! On živi tudi za tebe in ti ustvarja sredstvo za tvojo odrešitev. Zato si prilasti to sredstvo in živi samo za Jezusa! Potem bo On kmalu izstopil tudi iz tvojega groba v katerem si ti Njega položil – v sebi!¨

43 Ostal sem sam in hotel pohiteti k našemu domu, medtem, ko sem razmišljal o vsem doživetem, nisem opazil, da mi sledita dva mračna moža. Ko sta me dohitela, me je eden vprašal: ¨Od kod pa ti prihajaš, da izgledaš tako srečen?¨ Odgovoril sem mu: ¨Od Jezusovega groba, ki je prazen in je zastražen od angelov!¨ Tedaj me je zbil na tla in zakričal: ¨Ti lažnivec, ali mi hočeš pripovedovati pravljice?¨ Proseče sem v stiski zaklical: ¨O Jezus, pomagaj mi!¨In v istem trenutku je že stal moj mali deček pri meni in pred njegovim trdnim in zelo resnim pogledom sta oba pobegnila! Tedaj sem se prebudil in še sedaj obžalujem, da so bile to samo sanje!«

44 »Moj sin!,« je rekla mati osrečena, »ali niso tudi sanje dar iz nebes? – Ali ne stoji

tudi zapisano, da se Gospod lahko tudi skozi sanje razodeva? Meni si s tem veliko podaril, zato se ti zahvaljujem in večnemu Bogu za vse kar sem slišala.«
45 Oče pa je tudi slišal vsako besedo, stopil skozi priprta vrata in rekel razburjeno: »Tudi meni ste dali veliko in čas bo že, da vas spravim k pameti! Tukaj vlada samo eden in to sem jaz! In jaz odločam o vaših delih in mišljenju; Bog bodi zahvaljen, da ta Nazarenec ne živi več in ne more povzročati nobene škode več! Ti Ruben in jaz pa greva takoj v tempelj. Veliki duhovnik se bo čudil, ko bo v tebi spoznal odpadnika.«
46 »Oče, šel bom s teboj,« je rekel Ruben resno, »da bom vsem vam povedal, kako zaslepljeni in zapeljani v zmoto ste vsi! Kaj mi lahko še tempelj stori? Ali ni zastrupil moje duše z večnim sovraštvom, ko mi je vedno grozil, če se ne bom v slepi poslušnosti pokoraval, medtem ko nam čudoviti in vzvišeni prinaša novi nauk in nam vsem hoče podariti neizrekljivo lepoto. Vi verujete, da ste Jezusa usmrtili! Toda On živi in bo vedno živel!«
47 »Molči ti, ki si brez časti,« je zaklical Enos. »Zdaj vem, vi vsi ste nezvesti in izdajalci templja! Jaz poznam samo en cilj in ta se glasi: Strupeni posevek Nazarenčeve smrti za večno pohoditi!« »Dobro oče, stori po svoji volji. Jaz pa ti povem zdaj v tej jutranji uri: Jezus je že zmagovalec! Kajti Njegov grob je prazen!«
48 »Molči!« je zagrmel še enkrat starec, »moje potrpežljivosti je konec!« Prestrašeni sta molčali tudi mati in Ruth, tako besnega očeta še nista videli nikoli. Tedaj je rekel Ruben: »Mi se ne smemo strašiti, temveč upati v večnega Boga! Jaz se samo še uredim, potem pa grem s teboj v tempelj.«

2. Grob je prazen

1 V Jeruzalemu je nastalo veliko vznemirjenje. Ceste so bile polne ljudi, ki so se stekali proti templju. Kot leteči ogenj je preletelo skozi ceste sporočilo, da je grob Zveličarja prazen!
2 Oče in sin sta molče hodila proti templju, toda staremu Enosu ob takšnem govorjenju ni bilo nič kaj prijetno pri duši in je bil vesel, ko so se vrata templja odprla, vendar je tudi tu vladal velik nemir, templarji so čakali na velikega duhovnika, ki se je z nekaterimi starešinami zaklenil, kajti sporočilo, da je grob prazen, je zrušilo vse njegove račune in domneve.
3 Rubin se ni udeležil njihovih pogovorov, kajti v njegovem srcu je klilo seme za nekaj bolj plemenitega in ko se je vznemirjenje še stopnjevalo, je neopazno zapustil tempelj in šel proti gostišču na oljčni gori, ki je pripadala Lazarju. Sonce je stalo že visoko na nebu. V Veliki sobi za goste je bilo že veliko gostov, vendar, ko je vstopil on, je utihnil vsak pogovor. Čudil se je, da mu niso izkazali običajne časti, kot duhovniku, krčmar

pa ga je vprašal po njegovih željah. Rubin pa se je spomnil in rekel: »Danes ne prihajam kot duhovnik, temveč iščem nekatere Jezusove prijatelje. Vedno sem jih lahko srečal tukaj, toda danes ne vidim nobenega.«
4 Krčmar je odgovoril: »Dragi prijatelj, tedaj pa ne smeš priti v duhovniški obleki! Kajti Jezusovi prijatelji vedo, kako zelo jih prezirate in zasledujete! Če pa ti jaz lahko kaj pomagam, sem ti rade volje na razpolago.«
5 Rubin je rekel razočarano: »Da, bolje bo, da zopet grem, kajti tako nihče ne verjame, da jaz nisem več noben templjar.«
6 Krčmar ga je sočutno opazoval in nato reke: »Prijatelj, če si zaskrbljen in žalosten in ne veš kam, obišči Lazarja v Betaniji! On bi bil pravi tolažnik zate, tam sigurno ne boš doživel razočaranja.«
7 Pri vratih so vstopili novi gostje in eden od njih je glasno zaklical, da so morali slišati vsi: »Prijatelji in vsi navzoči, poslušajte, kaj vam bom povedal: Zveličar in čudežni mož Jezus je vstal od mrtvih!«
8 Krčmar, ki je z Rubinom stal čisto v bližini, je vprašal osuplo: »Joseph, kaj govoriš in to čisto z gotovostjo: Mojster živi in ni ostal v smrti?« Joseph pa mu sijoč odgovoril: »Si od Jezusa pričakoval kaj drugega, dragi prijatelj? Ali ni dovolj pogosto dejal: ¨Kdor veruje v Mene, ta bo obdržal večno življenje po Meni!¨ Ker On je vendar Sam življenje in resnica!«
9 Krčmar je moral potrditi: »Moj prijatelj in brat v Gospodu! Sigurno so to Mojstrove besede! Toda jaz sem te Njegove besede vzel čisto duhovno in sem jih obrnil za onstransko življenje. Kajti pogosto sem tudi slišal, da bo On sam tudi še moral pretrpeti smrt!«
10 Joseph je rekel: »Prav imaš, brat! Toda On je vendar Gospod in gotovo ve, kaj govori. Če bi On ostal v smrti, bi Njegov nauk o večnem življenju kmalu, kar kmalu odšel v pozabo.«
11 Tedaj so se gostje začeli prerivati k govorečima in željno prisluškovati njunim besedam, nato pa je rekel nekdo: »Kar bi dobri prijatelj rad povedal je namenjeno nam vsem! Zato te prosim, daj nam o tem, kar si slišal bolj natančno poročilo! Kajti, saj se vendar govori o Jezusu, ki nam je bil odvzet.«
12 »Pomirite se, ljubi prijatelji; vse boste zvedeli,« je rekel Joseph. »Kot že skoraj vsi veste, sem jaz prijatelj od Marije, matere našega Gospoda in Mojstra. Zelo sem bil zaskrbljen nad strašno usodo, ki jo je doletela. Tako sem bil tudi danes v bližini groba, ko sta mi prišli nasproti dve ženi in povedali, da je grob zastražen samo od dveh sijočih stražarjev, ki sta dala naročilo, naj vsem oznanita, da je Gospod vstal od mrtvih! Tedaj sem se hotel sam prepričati o resnici teh govoric in sem odšel naravnost h grobu. Vojaki pa so vse zaprli. Jaz pa sem s podvoditlejem izmenjal

dobro besedo in sem smel v grob, in - grob je bil prazen. Samo prti in poveze so ležale tam, toda mladeničev nisem videl. Odhitel sem tu sem, da bi našel Njegove učence, kajti priznati moram, da verjamem ženama, da Gospod živi!«
13 Ruben je vse mirno poslušal, toda nenadoma je v njem nastal pritisk, da je moral spregovoriti: »Prijatelji! Ne spotikajte se na moji obleki ali nad tem, da sem duhovnik. Mene je gnalo, tu sem, ker sem v svoji notranji stiski iskal nekoga, ki bi me razumel. Od križanja naprej se bojujem s strašno notranjo borbo, ker moram priznati: Mi smo obsodili nedolžnega! Pri svojem očetu sem naletel na nerazumevanje, prenašati moram njegovo zaničevanje! V notranji borbi s seboj sem poklical Gospoda in Boga Jehovo za pomoč in Zveličarja Jezusa goreče prosil za odpuščanje. On mi je bil milosten in v tej noči sem smel v sanjah videti in slišati Mojstra živega med tisočerimi angeli. Tudi v prazen grob sem smel pogledati in dva mladeniča sta z žarečimi očmi oznanjala: Gospod je vstal! Prijatelji, jaz sem srečen ob tem sporočilu! Ni se mi treba več bati Jezusa, On živi!«
14 Joseph je rekel osuplo: »Ti si Ruben, Enosov sin! Mi poznamo vaju oba, vidva sta sovražnika Gospoda in Mojstra! Toda, če je tvoje sporočilo resnično, potem postani vendar naš prijatelj! Potem bi se moral ločiti od templja in očetove hiše. Samo tisti lahko postane Njegov učenec, ki ima pošteno voljo slediti Njemu! Tvoja krivda, ki te stiska, ti bo odpuščena od vseh, ki se v Mojstrovem duhu zavzemajo za Njegovo sveto stvar! Zato najprej uredi vse in nato spet pridi. Dovolj je, da je bil Gospod izdan od enega Svojih učencev. Še drugega izdajalca si ne želim videti v naši sredini.«
15 Ruben je priznal: »Prav imaš, da ne verjameš kar tako brez nadaljnjega mojim besedam! Zato grem zdaj in bom ukrepal po tvojem nasvetu.« Ruben je odšel. Bilo je popoldne in ceste so se izpraznile in zato je bil vesel, da je bil zopet doma.
16 Sprejela ga je sestra z besedami: »Oče je bil tukaj in te iskal! – Ko sva mu rekli, da te še ni nazaj, je strašno razburjen zopet odšel, grozil je, da te bo pustil ujeti, ker si postal izdajalec!«
17 »Ruth, ali izgledam kot izdajalec?« je vprašal Ruben nežno. »Danes, ko sem se odločil, da pričnem čisto novo življenje, me hoče oče prisiliti, da nadaljujem staro!? – Ne! Lahko se zgodi, kar se hoče, v templju me ne bo videl nihče več! Ne vprašuj nič nekoristnega, jaz sem vesel, da nič več ne občutim bremena te velike krivde na svoji vesti. Daj mi nekaj za jesti, lačen sem hrane in ljubezni.«
18 Medtem, ko je Ruth pripravljala jed, je Ruben lahko svoji materi povedal vse vtise o templju in kar je doživel v krmi. Si v krčmi srečal tudi poznane?« je vprašala mati zaskrbljeno. »Da si naredil grobo napako, ne boš hotel priznati, toda, kako se lahko v duhovniški obleki odkrito postavljaš za Zveličarja, ko vendar veš, da tempeljski biriči

vsepovsod prisluškujejo? Če bi bil preoblečen, bi bilo bolje za tebe.«
19 Rubin je prosil: »Mati, ne imej skrbi za nič! Jutri zjutraj bom obiskal posestnika v Betaniji, tam bom tako dolgo užival zaščito, dokler se ne bom rešil templja. Sedaj, ko imam pred seboj ta trdni cilj, me več ne skrbi, kajti Jezus mi je dal potrdilo o Svoji ljubezni!«
20 Potrkalo je. «Oče prihaja!« je zaklicala Ruth in šla odpirati. »Je Rubin tu?« je vprašal stari Enos in Ruth je pritrdila. »To je dobro,« je rekel Enos, na kar je Ruth opazila, da oče ni bil sam. Z njim sta vstopila še dva duhovnika. V prostor, kjer sta se nahajala mati in Ruben je vstopil zdaj Enos z obema duhovnikoma. »Tukaj sedi izdajalec, vprašajta ga sama, še do nedavna je bil moj sin!«
21 »Oče!« je zaklical Ruben, » s temi besedami mi na novo potrjuješ vašo slepoto in vaše sovraštvo. Vsi dogodki današnjega dne so morali vendar tebi in celemu templju odpreti oči! Toda, kot izgleda, so vas storili samo še bolj ogorčene in sovražne.«
22 »Molči!« je zaklical Enos grenko obrnivši se k obema pooblaščencema! »Kajti za tebe nimam več nobene besede, ti nezvesti!«
23 »Ruben,« je zdaj rekel Joab, eden od obeh duhovnikov, »ti si obtožen, da ne zastopaš več interesov templja ker se družiš s tistimi verniki, ki priznavajo križanega. Odgovori mi sveto in pošteno, kot se spodobi za Jehovinega služabnika. Pomisli pa tudi, kakšne posledice boš imel, če ne boš govoril resnice.«
24 »S kakšno pravico pa igraš ti sodnika nad menoj in mojim očetom?« je razburjeno vprašal Ruben. »Če pa že hočeš vedeti resnico, pa ni več potrebno, da vprašuješ, kajti moj oče ve za vse.«
25 Joab je rekel dalje: »Ruben, ne med teboj in tvojim očetom, temveč med teboj in templjem so razlike najtežje vrste! Kajti ti si prelomil svojo prisego in osramotil Jehovino hišo. Ti tudi veš, kakšne posledice te čakajo! Vemo o tvojem govoru v krčmi na Oljčni gori, vemo tudi, da si pri volji nadalje izdajati tempelj!«
26 »Joab, ti si bil vedno eden od razumljivejših. Če te je kdo prosil za nasvet ali pomoč,« je odvrnil Rubin, »toda o Nazarencu nisi hotel nič vedeti – in si vedno stal ob strani, če naj bi se kaj ukrepalo proti Njemu! – Soglasno pa je bil sprejet zadnji sklep, ko je bila palica nad Jezusom prelomljena. Niste smatrali za potrebno vprašati tudi odsotne duhovnike za njihovo mnenje, in tiste, ki jih je povabil veliki duhovnik, so bili izraziti nasprotniki Nazarenca. Tudi jaz sem spadal k tistim, ko pa sem hotel uživati ob bolečinah osovraženega, sem doživel preobrat v svojih občutkih. Kajti postalo mi je jasno, da je bila več kot zmota ta usmrtitev, ki sem jo izvedel nad tem na smrt obsojenim! Poln bolečine in kesanja nad tem, da moram sam sebe prištevati k Njegovim morilcem, sem preživel strašno noč! Vendar Njegov obtožujoči pogled in tudi odpuščajoči pogled me je tako premagal, da sem se moral kot nekoč Jakob boriti

v vroči molitvi in jasnosti. In v tej borbi s seboj in v sebi so mi odpadle luskine iz mojih oči! In marsikaj mi je postalo jasno nad čemer še nikoli nisem razmišljal. V naslednji noči sem doživel, da Jezus iz Nazareta ni več v grobu, temveč se je živ prikazal brezštevilnim angelskim bitjem in tudi njim govoril. Čeprav bi to lahko bile samo sanje! Ko pa sem v krčmi, kamor me je tako silno vleklo, zvedel za vest, da Jezus živi, tedaj, dragi Joab, je odpadla od mene še zadnja vez! In jutri bi se zagotovo ločil od templja.«
27 »Ruben, lahko bi imel prav, če govoriš o sebi,« mu je odgovoril Joab, toda ti ne pripadaš sebi, temveč templju! Kar sklene in izpelje svet, mora biti prosto od vsake kritike. Če bi molčal pred vsakim in bi še nekaj časa počakal, bi tudi ti prišel do miru! Toda ti si se odkrito postavil na stran naših sovražnikov, s tem pa si sam sebe obsodil! Kajti, še te veže tvoja prisega in še vedno si duhovnik in zato moraš nositi posledice!«
28 »Tvoje besede zvenijo, kot bi mi bil naklonjen,« je odvrnil Ruben, »toda jaz občutim tudi tvoje sovraštvo, ki ga prenašaš na vse, ki se potegujejo za Nazarenca! – Zato bodi tebi in vsakomur povedano: Tempelj je v meni vse umoril, kar se je kdajkoli vezalo nanj. Moje življenje ne pripada več meni, temveč Vstalemu, ki mi je podaril potrdilo o Svojem odpuščanju in v meni oživel sklep, da bom služil samo Njemu in Njegovi stvari! Vaše grožnje me ne strašilo več! Kajti, ker Jezus živi, se mi ni potrebno bati niti vas, niti templja.«
29 Drugi duhovnik, Hosea, je popolnoma zgrožen pripomnil: »Ruben, premisli svoje besede in jih natančno in pravilno pretehtaj! Lahko se zgodi, da te bo tvoj sklep bridko razočaral! Kajti na milost in odpuščanje od templja ne moreš računati, ti veš, da te bodo strogo prijeli in nikomur še niso prizanesli, kdor je postal nezvest svojemu Bogu in svojemu verovanju.«
30 Mirno je Ruben odgovoril: »Ne bojim se vas! Kajti vaš bog in vaša vera vam je služila za plašč pod katerim ste delovali iz najglobljega pekla. Vi vendar niste nobeni ljudje več, temveč sovražne in krvoločne zverine. Toda Jezus živi in je postal zmagovalec tudi nad smrtjo! In tudi Njegov nauk bo navkljub templju in njegovim služabnikom ostal večni zmagovalec!«
31 »Zdaj slišita sama, kar nista hotela razumeti,« je rekel oče, » namesto da bi obžaloval, nas obtožuje! Zato ravnajte po svoji dolžnosti in ne delajte nobene izjeme. On ni več moj sin!« - Tedaj pa je stopila mati k možem in rekla odločno: »Zapustite našo hišo in je ne spremenite v hišo tožbe in žalovanja! Jaz čutim resnico iz Rubenovih ust. Zato bi bilo bolj pravilno, če bi njegove besede preverili in pravično preiskali! Ti, Enos, pa se sramuj, da hočeš svojega sina vleči pred pristojno

tempeljsko sodišče! - Kajti, kar je enkrat tam, tudi tam ostane!«
32 Enos pa je razburjeno zakričal: »Molči! In se obvladaj, da ne boš tudi ti prišla na vrsto! Kajti sedaj bo treba strogo poprijeti!«
33 Rubin je prosil: »Mati, pomiri se in se ne boj! Jezus živi! In v teh dveh besedah živi sreča in naša pomoč. – Toda tudi padec templja! – Jaz grem z vami! Mi lahko takoj odidemo, kajti jaz sem brez skrbi in vem zagotovo, da Tisti, ki je pomagal tisočim, bo pomagal tudi meni!«

3. V oblasti templja

1 Rubin je stal pred visokim svetom, pred velikim duhovnikom - z notranjim mirom je odgovarjal na vprašanja duhovnika, ki je vodil besedo: »Priznaš, da si kriv izdaje najsvetejšega v templju – in se priznal k Nazarencu!« - Ruben je odgovoril: »Da! – Kriv, da sem oskrunil, sem bil tako dolgo, dokler sem se priznaval k vam in soglašal z vašo fanatično mržnjo do drugače mislečih! – Tako dolgo sem bil kriv! Sedaj pa, ko sem smel spoznati svoj in vaš grešni način, pa mi je, kot da je vsa krivda oprana iz mene! Da sedaj dobroto in usmiljenje Vstalega hvalim, je moja sveta dolžnost! Kajti, počutil bi se kot izdajalec, če tega ne bi storil ali se hlinil, da sem še eden izmed vas!«
2 »Ti govoriš o Vstalem, misliš pa na oropano truplo? Potrebno bi bilo še raziskati, koliko si tudi ti sokriv pri tem ropu!« je tedaj rekel Joab zvito.
3 Vznemirjen je Rubin vzkliknil: »Zopet ena nova laž! Vse kar vi govorite mora biti okrepljeno z lažjo! In vedno ste to dobro znali, da ste vaše laži kot okusno resnico postregli drugim. Vam še nikoli ni prišlo na misel, da končno le pride vse na dan? Poglejte na zagrinjalo! To je govorica Boga, da se mora vse razodeti, pa četudi bi bilo skrito v najsvetejšem! Zakaj so vaša prizadevanja, da bi popravili škodo, brez uspeha? Ker hoče Bog nam vsem pokazati, da so v tem Božjem Sinu Jezusu Njegove resnice in Njegova sveta beseda prišli živi k nam ljudem!«
4 Joab je rekel besno: »Tu ne potrebujemo nobene nadaljnje besede več, tvoja krivda je dokazana! – Samo eno te še lahko reši pred kaznijo: Če prekličeš in z vso vnemo poskušaš poravnati svojo krivdo.«
5 »Vi govorite o moji krivdi!« je rekel Ruben, »meni pa je, od kar sem vse notranje borbe in dvomljive misli premagal, tako dobro, kot še nikoli v mojem življenju. In zakaj? Ker sem ujel pogled, ki mi ga je podaril trpin! In v tem pogledu je ležalo toliko ljubezni in odpuščanja! To je moje priznanje! – Od tega ne morem ničesar preklicati!«
6 Veliki duhovnik je stopil zdaj bližje k Rubenu in mu rekel: »Zaslepljenec! Ali resnično hočeš smrt in uničenje? Ti vendar dovolj poznaš naše zakone! Kar hočeš ti vedeti o tem ¨Vstalem¨ so vendar pravljice. Kaj je Nazarenec bil, je dokazano. Neki

umrljivi človek, kot tudi vsak drugi! Da bi vstal od mrtvih, se mu ne bi bilo potrebno pustiti najprej usmrtiti. Tam na križu je imel priložnost dokazati nam svojo silo in moč! Toda On sam je zaklical obupan od bolečin: ¨Moj Bog! – Zakaj si me zapustil?¨ Glej, mi vsi smo varuhi Jehove in moramo preudarno te stvari preiskati in nadzorovati, zato poslušaj moj opomin: Resno in strogo se preizkusi, potem pa te bom še enkrat zaslišal! – Do takrat pa boš ostal v templju v sigurnem zaporu.«
7 »Torej, vendar ujet in od sveta odrezan.« je rekel Ruben. »Braniti se sedaj ne morem, toda molil bom k Bogu, večnemu in svetemu, da bom popolnoma napolnjen od tistega, kar se tke in živi v Bogu! Enkrat se vendar mora razodeti Božja resnica! Do takrat pa se mora zdržati!«
8 Peljali so ga v varen zapor, kjer je stala samo miza in ena klop, kot za ujetnike. Nato je bil dolgo sam. – Goreče je molil v tej tišini: »Veliki in sveti Bog! Odrezan od vsega sveta in svojih se nahajam tukaj in hočem zdaj razmisliti o vseh svojih zmotah in napakah! Ker sem imel do sedaj vedno dobre čase, mi bo postalo težko pretrpeti te dneve preizkušnje! Zato te prosim iz najglobljega temelja srca, da mi stojiš ob strani in pomagaš! Kot si nekoč vodil Hioba skozi trpljenje, tako vodi tudi mene in se izkaži na meni, kot Tisti, ki lahko pomaga in rešuje! Tako, kot si Jezusa napolnil z močjo, tako napolni tudi mene, da Te bom lahko vedno hvalil in slavil! – Nad mojimi starši in mojo sestro pa drži svojo močno roko – za voljo Jezusove ljubezni! Amen!«

4. V dvomu in srčni stiski

1 V Enosovi hiši sta nastopila žalost in skrbi. Sin je bil že tri dni ujet v templju in mati te bolečine ni mogla premagati, čeprav je Ruth neutrudljivo skrbela zanjo in jo tolažila, ko je ležala v vročici in vedno znova klicala svojega sina. Stari Enos je zaradi tega ponovno predlagal visokemu svetu za osvoboditev njegovega sina, toda njegove prošnje so bile odklonjene! V tej notranji razdvojenosti s templjem je postal nesiguren in tedaj so začele delovati besede njegovega sina: »Vi v svojem brezmejnem sovraštvu sploh niste več ljudje!« Na samem sebi je sedaj moral občutiti, kako trdi in neusmiljeni so lahko tempeljski gospodje. Zopet je bilo blizu polnoči, mati je v vročici klicala Rubena, toda njena hladna roka tokrat ni delovala. V strahu je Ruth poklicala očeta, ki se je prestrašil nad izgledom svoje žene, ki mu je zaklicala: »Pojdi proč, ti spačenec! Samo ti si kriv za to bedo in žalost! Pojdi v svoj tempelj in se veselite, da lahko nedolžne preganjate v smrt! Toda še je stražar nad Izraelom! Kaj še hočeš tu pri nas? Poskrbi, da se Ruben vrne ali pa bo z menoj konec! Potem ne boš imel samo svojega sina, temveč tudi mene na vesti!«
2 »Miriam, pomiri se! Poskusil bom poravnati vse in se še enkrat potrudil, da bo

Ruben zopet pridobil prostost,« je rekel starec, toda neko tresenje ga je izdalo, tako, da je Ruth zaskrbljeno vprašala: »Oče, ali res verjameš, da bo lahko spet vse dobro?«
3 »Moja Ruth,« je rekel starec, »sedaj vem, da sem vam storil krivico! Velikokrat sem že poskušal, da bi dosegel njegovo izpustitev, celo pri visokem svetu sem bil – toda zaman! Rekli so mi, da mora Ruben preklicati svoje izjave! Tega pa noče narediti. Jaz sam ne morem več prositi in tudi moliti ne morem k Jehovi! K temu mi manjka prave vere! Ko bi vedela, v kakšne trde dvome sem že zašel v tej stiski! Dokler sem služil templju in Bogu in oznanjal Božjo besedo, je bila to neka stvar glave, ki je temeljila na mojih sposobnostih. Nikoli pa nisem mislil, da bi lahko zašel v takšno srčno stisko! Najbolj žalostno pa je to, da nisem nikoli ničesar storil, da bi si pridobil vašo ljubezen in vaše zaupanje! Mi smo duhovniki! Ves način delovanja se mi je zdel pravilen in nikomur ni bila dana pravica o tem razsojati! Tako sem postal star in ostal vedno isti in če ne bi prišel ta Nazarenec, bi lahko bilo še vse dobro!«
4 Ruth je tiho rekla: »Oče, s preteklostjo ne bova rešila matere in Rubena! Če vsaj še eno iskrico ljubezni nosiš v sebi glede njiju, potem pohiti, pohiti! Če umre mati, potem, oče, boš ti nosil krivico za njeno smrt!«
5 »Prenehaj otrok! Vse bom poskusil!« - Po teh besedah je odhitel stari Enos v tempelj in bil je notranje in zunanje zlomljen mož. Veliki duhovnik ni bil prisoten, toda zato mnogi drugi in še enkrat je bilo sklenjeno, da se Nazarence z ostrimi očmi nadzoruje, kajti glasovi o tem, da Jezus resnično živi, so se množili. Tedaj pa je prišel stari Enos, stopil pred zbrani svet in ponovno goreče zaprosil za izpustitev svojega sina. »Čeprav samo za nekaj dni. Moja žena bo umrla, če ji ne pripeljem nazaj sina! Obdržite mene kot talca, njega pa izpustite.«
6 »Ali je tako hudo?« je vprašal Hosea, ki je bil pač hišni prijatelj, »ali pa je to samo bolezenska muha tvoje žene?«
7 »Prepričajte se sami!« je rekel Enos, »toda dovolite mi, da grem enkrat k svojemu sinu!« Po dolgem barantanju sem in tja, je bilo očetu končno dovoljeno, da je lahko obiskal sina. K Miriam pa sta se podala dva prijatelja Joab in Hosea.
8 V Rubenu pa so sedaj le napočili dvomi, njegove molitve so izgubile na moči, noči so postajale vedno bolj mučne in začel ga je žreti dvom glede pravilnosti svojega ravnanja. Če hočem koristiti Jezusu, potrebujem predvsem svojo prostost, toda, kako naj jo pridobim? – Ta ozka temna soba ga je skoraj zdrobila in dolgočasje mu je postalo skoraj neznosno. Pogosto je že molil: »O Gospod Jezus, če živiš, zakaj mi ne pomagaš? Zakaj dopustiš, da sedim ujet?« - Toda vse v njem in okrog njega je ostalo nemo! Vso hrano je začel zavračati, življenje mu ni pomenilo več nič! V enem od teh

žalostnih razpoloženj je k njemu prišel oče.
9 Utrujen je vprašal Ruben: »Prihajaš zato, da bi videl, če sem že tako daleč, da bi k vsemu rekel da in amen? Vaša sredstva so resnično tako dobra, da bi omehčala še kamen! O, tukaj je za obupati!«
10 »Ruben, poslušaj me,« ga je prosil oče, »danes sem prišel k tebi, da bi ti prinesel žalostno vest. Mati je težko bolna in zahteva tebe! Da bi jo lahko rešil, moraš ti priti domov, pa čeprav bi lahko samo za nekaj dni zapustil ujetništvo. Na meni ne leži več, kajti moje zaupanje do templja je skoraj razbito. Nikoli nisem verjel, da lahko trdosrčnost tako boli! In tam, kjer sem upal, da mi bo tempelj prišel vsaj malo nasproti, sem moral ugotoviti, da templarji tega sploh ne poznajo! Da, to povem samo z nekaj besedami: tempelj mi je postal oduren.«
11 »Oče,« je zaklical Ruben, »za tebe je prepozno, da bi se ločil od templja, kajti vse tvoje bitje je zraščeno z njim! Glej, jaz sem že skoraj tako daleč, kot me hoče imeti tempelj! Na koncu svojih moči sem! Ne morem se še dalje boriti in trpeti za neko stvar, za katero mi manjkajo dokazi! Nimam več poguma za to! Res ne morem pozabiti pogleda umirajočega Jezusa! In to je edino, za kar imam dokaze! Vse drugo pa so doživljaji, ki bi lahko bili tudi napačni. Kako sem se boril, preizkušal in molil, molil z raztrganim srcem, toda okrog mene in v meni je ostalo vse nemo! Dolgo tukaj ne bom več vzdržal, toda potem bom zaradi razdvojenosti storil čisto nekaj drugega.«
12 »Moj sin,« je rekel Enos, »če visokemu svetu sporočiš, to kar si pravkar rekel meni, da svoje doživljaje smatraš za zmotne, potem tvoji osvoboditvi ni nobena ovira več napoti. Za svojo mater pa bi postal angel rešitelj.«
13 »Oče, če pa moj doživljaj ni bila zmota, kaj potem?«, se je spomnil Ruben. »Ali bom potem smel kdajkoli dvigniti svoj glas in hvaliti ljubezen in potrpljenje umirajočega Jezusa? - Ničesar še ne bom preklical, kajti še vedno mi lahko Vstali prinese prostost.«
14 »In tvoja mati?« je Enos vprašal žalostno, »prosim te, da doprineseš to žrtev zaradi svoje matere in sestre!«
15 »Oče, jaz trpim zaradi Jezusa,« je odvrnil Rubin odločno, »in še vedno čakam na Njega! Če bi tukaj preklical svoje izjave in se vrnil v prostost, bi borba v meni ne prešla v mir! Toda tudi templju ne privoščim, da bi me zopet spravili na njihove stare poti! Kajti zmrazi me že, če samo pomislim na tempelj in na vse njihove služabnike s kamnitimi srci! – Rajši naredim konec!«
16 Nenadoma so se odprla vrata in vstopila sta dva služabnika in zahtevala, da oba prideta do visokega sveta. »Kaj se je zgodilo?« je Enos vprašal služabnika, ta dva pa nista mogla dati nobenega poročila in tako so šli vsi v posvetovalnico. Namestnik velikega duhovnika je prišel obema nasproti in rekel: »Ruben! - Še si duhovnik in

služabnik templja in po dveh pričah smo dobili sporočilo, kaj si pravkar razodel svojemu očetu in skušenemu duhovniku in služabniku Jehove! Za nas je veliko veselje, da si prišel zopet tako daleč, kot te želimo videti! Vendar se za naprej varuj še kdaj bivati med Nazarenčani, kajti potem bi te morala doleteti vsa tempeljska strogost. Čakamo še vedno na oba duhovnika, ki sta šla pogledat k tvoji materi in če je to res nujno zaželeno, potem ti je vrnitev v hišo tvojih staršev dovoljena.«
17 Enos je hotel še nekaj odvrniti, tedaj pa sta se z vso hitrostjo že vrnila Joab in Hosea in oznanila: »Potrebna je največja hitrost!« In tako sta bila oče in sin z najboljšimi željami v naglici odpuščena! Ruben je bil utrujen in brez moči in stari Enos ravno tako. Polna skrbi sta hitela domov, saj je šlo za rešitev matere. Končno sta bila doma! Ruth je oba odpeljala k materi in njun prihod je nanjo deloval kot čudež, kajti v materi se je obudilo novo življenje! Kot v sanjah je rekla: »Zdaj si zopet tu! Toda okrog tebe krožijo črni krokarji, ki bi ti najraje izpraskali oči! Ti Enos, pa si prinesel s seboj par skovirjev!«
18 Ruben je rekel vznemirjen: »Oče, od kdaj govori mati zmešano?«
19 »Ne, to ni zmešano govorjenje, ampak vama samo povem, kaj vidim okrog vaju!« je pojasnila mati.
20 »Mati, poglej naju in ne tistega, kar vidiš okrog naju, kot pojav! Kajti, želim te videti zopet zdravo in sem prišel, zahvaljujoč božji milosti, da bi te negoval. Glej s polnim zaupanjem na velikega Boga! Potem boš vesela in lahka! Zdaj pa zaspi, medtem ko bom pri tebi!« Stari Enos pa je medtem poskušal poskrbeti, da bi Ruben zopet prišel do močil.
21 Drugi dan sta prišla Joab in Hosea in se razveselila, da se je v hiši vse obrnilo na bolje. Oče je vprašal: »Povejta mi, prijatelja, kako je prišlo do tega, da naenkrat ni bilo več ovir za izpustitev? – Medtem ko sem si jaz tako pogosto najbolj prizadeval in celo sprejel žrtev nase, da bi ostal tam, kot talec!«
22 »Enos,« je rekel Hosea, »ko si včeraj odšel proti templju, so te že opazovali in mi smo vedeli, kakšno je stanje pri vas, kajti vse tvoje kretnje so izdajale, da si v stiski in skrbeh. Med seboj smo si že bili enotni, da bo potrebno nekaj storiti zate. Toda veliki duhovnik ni hotel nič slišati o tem. Ker pa je on že nekaj dni odsoten, smo sklenili, da ti pomagamo, kakor hitro bo tvoj sin pokazal voljo, da bi se pokesal za svojo neumnost! Ko si bil pri svojem sinu, sta vama prisluškovala dva duhovnika, ko pa smo od njiju slišali, kako je Ruben zdaj naravnan, nam je postalo jasno, da bomo z dobroto dosegli več, kot s strogostjo!«
23 Enos je rekel: »Toda prijatelja, nič še ni dokazano, da se bo moj sin zopet popolnoma uklonil templju! – Sedaj ni sposoben za nič, ker ga je ujetništvo zelo izčrpalo, meni samemu tudi ne gre prav nič dobro, zato od naju danes ne moreta

pričakovati ničesar!«
24 »Brat Enos,« je rekel Hosea, »vse gre mimo! Tudi te preklete dni boste pozabili in boste takšni, kot ste bili prej!«
25 Ruben je vprašal razburjeno: »Mislita, da bom kdajkoli lahko pozabil, koliko žalosti, skrbi in notranje borbe sem moral prestati? – Toda eno vam moram zagotoviti: Vse vidim od sedaj naprej z drugačnimi očmi! Nikoli več ne bom tako vodljiv, kot sem bil prej! Kajti nekaj drugega, silnejšega se je zganilo v meni in me priganja, da pričnem raziskovati, kar mi je do sedaj bilo čisto tuje in neznano. V starosti me presegata dvakratno, želim si, da bi imela tudi potrebne izkušnje k temu, ker bi vaju hotel prositi za pojasnilo in jasnost o tem, kar v meni zahteva luč in razlago!«
26 Hosea ga je hotel pomiriti: »Moj Ruben! Ne zaidi na poti, po kateri ti ni potrebno hoditi! Zadovolji se s tem, kar ti tempelj in Pismo lahko dasta, potem boš dobro vozil. Kar sedaj v tebi zahteva pojasnitev, bo prišlo polagoma spet v ravnotežje. Nihče še ni prišel, ki bi oznanil: Od kar sem se ločil od templja, sem srečnejši! Zato sprejmi moj nasvet, ki izhaja iz naklonjenosti do tebe in ostani zvest templju in Jehovi!«
27 Ruben je odgovoril: »Zahvaliti se ti moram za očetovski način, ki si ga pokazal do mene, toda jaz tega ne morem. Kajti, nekaj novega je prišlo nad mene, čemur se ne morem upreti. Vem, da o tem ne smem govoriti z vami, toda vidva sta vendar naša prijatelja, zato mi dovolita samo eno ednino vprašanje in mi odkrito odgovorita: Ali verjameta, da je bil Jezus iz Nazareta kriv?«
28 »Kriv ali ne kriv,« je odvrnil Hosea, »On je smrt zaslužil, ker je narod ločil od templja in nas onemogočil s Svojim naukom.«
29 »Ta odgovor me ne more zadovoljiti,« je odgovoril Ruben, »ker v njem pride do izraza, da je Jezus samo zaradi vaših interesov moral umreti! Ali nebi bilo mogoče, da se je tempelj motil in izrekel napačno sodbo? Tu leži moj dvom! Tukaj manjka prepričanost vaših pravic! In z mojim ujetništvom, so moji dvomi postali še večji! Je Jezus kriv? Potem si ne znam razložiti tudi, kako lahko On še vedno prinaša ljubezen in odpuščanje tistim, ki so mu na tako grozovit način vzeli življenje! Če pa je Jezus nedolžen, pa ne morem razumeti, da se v tempeljskem kolegiju ni našel nihče, ki bi odkrito nastopil za Njegovo nedolžnost. Dajta mi luč in jasnost! Brez tega ne morem priti do nobenega miru!«
30 »Ruben!« je rekel Hosea, »veliko sprašuješ in si delaš nepotrebne skrbi. Zakaj pa nisi glasoval proti, če ti je toliko do nedolžnosti Nazarenca? Kar se je zgodilo, se je zgodilo! In s pojasnitvijo, ali je kriv ali ni, se to križanje ne more spremeniti, kot, da se ni zgodilo! Ta Nazarenec nam že tako in tako dela toliko skrbi! Zato je to naša dolžnost, da mi, kot zastopniki Jehove hiše resno in zvesto stojimo skupaj in se ne pustimo vznemirjati z vprašanjem: Je bil Nazarenec kriv ali ne?«

31 »Prijatelja, pustita me molčati!« je rekel Ruben. »Jaz moram gledati na to, da bom sam s seboj prišel na čisto. Bog večni in sveti, v katerega sedaj iskreno verujem, mi edini lahko pomaga!« - Oba duhovnika sta bila vesela, da je Ruben končal ta pogovor in se kmalu nato poslovila.
32 Ko sta zapustila hišo, je oče vprašal zaskrbljeno: »Moj sin! Hočeš na vsak način nazaj v tempeljski zapor, ko se tako odkrito postavljaš za zagovornika tega Nazarenca? Bodi vesel, da so ti prišli tako nasproti in te zopet postavili na prosto nogo. Nebi čudilo, če bi kmalu zopet prišli do tebe.«
33 »Oče, sedaj sem še svoboden in se bom varoval pred tem, da bi tukaj čakal na njih, ki znajo samo prisluškovati! Mar misliš, da sta duhovnika hotela vedeti, če gre materi ali nam bolje? Jaz sem veliko bolj prepričan, da so me osvobodili zato, da nebi tebe izgubili. Jaz itak ne vem nič drugega o Jezusu, kot tisto, kar sem doživel! Da pa se je moralo odigrati še več, sem slišal iz Hosejevega govora, ker je govoril o tolikih skrbeh. Oče, na skrivaj bom zapustil hišo in se podal v tujo zaščito, ker se moram ločiti od templja, ker med menoj in templjem stoji Križani!«
34 Enos je molče poslušal besede svojega sina. – Dolgo se je boril s svojim starim verovanjem, nato pa resno pregovoril: »Ruben, moj sin! Pojdi z Bogom! In povem ti, med templjem in menoj stojiš ti!«
35 »Jaz?« je rekel Ruben prizadeto. »Zakaj jaz, moj oče? Ali nas niso vedno obravnavali kot tujca – kljub temu, da ti je bil tempelj vse?«
36 »Prav zato, ker mi je bil tempelj vse,« je dodal Enos grenko. »In jaz norec na družinsko srečo in življenje nisem bil pozoren, prav zato sem moral to zahvalo templarjev doživeti, ko sem moral tolikokrat izreči svojo prošnjo, da bi te spustili na svobodo! Ko bi vsaj samo eden od njih rekel: ¨Enos je s svojim prepričanjem porok za svojega sina!¨ Glej, to bi bila zame zahvala! Tako pa so bile samo trdosrčnost, neprijaznost in sovraštvo njihova zahvala!«
37 »Oče, ne govoriva več o tem,« je rekel Ruben, »ker smo si mi v tej uri, ko se moramo ločiti, šele res prav našli! Dopusti mi, da vzamem slovo od matere in Ruth. Verjemi mi, če bom na varnem, bo tudi mati bolj pomirjena!«
38 Ko je mati iz Rubenovih ust slišala, da sta njegova prostost in varnost v nevarnosti, je rekla vdano: »Moj edini sin! Da, pojdi, preden bo prepozno! In vzemi s seboj Ruth, da bom lahko izvedela, če si na varnem! Sigurno imaš določen cilj pred seboj, drugače gotovo nebi mogel tako hitro misliti na odhod!«
39 »Da, mati! V Betanijo sem namenjen in upam, da bom tam pri posestniku našel sprejem in pribežališče. Če pa v Betaniji ne bom našel, kar iščem, pridem zopet nazaj in ostanem duhovnik v templju! Če pa bom našel tisto, kar tako nujno potrebujem, potem tudi vi ne boste ostali v negotovosti, potem bom duhovnik za Jezusa!«

5. Na begu

1 Po eni uri sta tiho zapustila dva mlada človeka skozi majhna vrata hišo staršev, Ruben v preobleki in Ruth pokrita s tančico, ki jo je varovala pred radovednimi pogledi. V naglici sta si iskala samo stranske ceste in prispela neopaženo do vrat, ki so bila popolnoma nezastražena, ker je bilo sredi dneva. Z razbijajočim srcem sta stopila skozi vrata in odhitela kolikor mogoče hitro proti dolini Kydron, da bi od tam prispela na Oljčno goro. Še enkrat sta se ozrla nazaj na Stephanova vrata in na božje mesto, tedaj pa je Ruth spregovorila: »Brat, želim si, da bi bila moški! Nikoli več se nebi vrnila nazaj v mesto laži in sovraštva in iskala bi samo še zveličanje, kar bi me popolnoma zadovoljilo!«
2 »Ruth«, je rekel Ruben, »to ni lahko zame, ker grem vendar v negotovost! Jaz tega gospoda iz Betanije ne poznam in ne vem, če mi bo nudil dom in zaščito. Nas, mlade templjarje so držali kot ujetnike in nismo smeli nikoli s starejšimi delati obiske daleč zunaj. Če bodo, kot upam, mojim željam prišli nasproti, bom kmalu osvobojen templja! Vendar morava pospešiti korake, da bova neovirano prišla do Betanije.«
3 Po cesti so hodili trgovci v spremstvu vojakov proti Jerihu. Popotnika sta se pridružila koloni in tako ni bilo vpadljivo, da bi se morala izogibati vsakemu srečanju. Neki voz jih je srečal in izvedela sta, da v njem sedi Lazar, gospod iz Betanije. Prestrašeno sta se spogledala in Ruben je rekel z obžalovanjem: »O, sedaj pa ne bova našla Gospoda doma.«
4 »Toda, nekdo bo že doma,« ga je tolažila Ruth. »Potem bom morala pač ostati čez noč, kot sem že rekla materi.«
5 Od daleč je videti Betanijo ob strani, toda onadva sta šla še naprej, ker nista vedela, če so mogoče ogleduhi iz templja na poti in bilo je res dobro tako, kajti templjarji so natančno pazili, kdo gre v Betanijo in kdo jo zapušča. Šele iz severne strani sta šla skozi cvetoče vrtove in zelena polja proti Betaniji in sonce se je že nagnilo, ko sta utrujena stopila na veliko dvorišče.

6. V Betaniji

1 Preko dvorišča jima je prišel nasproti ravno neki prijazni, mladi mož. Obema je zaželel dobrodošlico in ju povabil, naj vstopita in se odpočijeta. Oba sta se počutila zelo prijetno ob tem prijaznem sprejemu. Toda še bolj ju je osrečilo, ko ju je pozneje pozdravila Marija: »Bodita dobrodošla v Betaniji, kdorkoli sta že! Počutita se, kot, da pripadata tej hiši in tako, kot doma. Mojega brata trenutno ni doma, toda še danes se bo vrnil. V duhu in v Jezusovi ljubezni pa hočemo biti kot eden!«

2 Ruben je rekle: »Če je že pri prvem najinem srečanju vaša ljubezen tako občutna, potem so najine skrbi že, kot da jih ni. Jaz sem namreč begunec! – Ne samo iz templja in iz hiše staršev, bežim tudi pred samim seboj semkaj v upanju, da bom našel tisto, po čemer moje srce, in sploh vse moje bitje, tako hrepeni!«
3 Mladi mož, ki je oba pripeljal, je rekel med tem, ko ju je povabil: »Okrepita se in res dobro odpočijta. Betanija je posvečena ljubezni in vsako hrepenenje bo potešeno, če bo to ležalo v naših močeh. To je vendar največja želja ljubezni, da vse skrbi in vso žalost pozdravi in nemirno srce zopet pomiri, da postane sposobno sprejeti to novo milosti polno življenje iz Jezusovega duha, našega Gospoda in Mojstra!«
4 »Ruth,« je rekel Ruben ganjen, »to je pa drugačen ton, kot v Jeruzalemu! Počutim se kot v nebesih.«
5 Tedaj je prišla tudi Martha in pozdravila brata in sestro ravno tako prisrčno. Hitro so prinesli kruh in vino in posedli k mizi in sestri predstavita mladega moža kot učenca Johanesa. Tedaj je začel Ruben pripovedovati, kaj mu je težilo dušo.
6 Johannes je rekel spodbujajoče: »Moj ljubi, ljubi brat! Če hočeš ostati pri nas, dokler ti gospod in Mojster Sam ne bo poravnal poti in ti v sebi spoznal, da moraš potem izpolniti tudi nove naloge, te želim v bodoče imenovati Theophil, kajti ne leži samo na tem, da ima človek v posesti neko ime, temveč mora posedovati pravo ime! Ti hočeš biti borec in izpolnjevalec, zato nosi to novo ime in bodi prepričan, da bo v tem trenutku, ko resnično hočeš to novo in čudovito, ugasnilo v tebi vse preteklo! Z voljo, da bi delal resnično dobro, boš tudi Gospoda in Mojstra vedno bolj spoznaval, ki, čeprav je umrl, vseeno živi in nas je celo že večkrat poučil, da ne smemo popustiti v delovanju k dobremu in resničnemu! Vsi mi tukaj v Betaniji in mnogi, mnogi prijatelji vemo: Gospod živi! – On je resnično vstal od mrtvih!«
7 Theophil je rekel vesel: »O hvala ti, Johannes, za tvoje besede, ki so me notranje tako dvignile! Še bolj pa se počutim osrečenega, da sem iz tvojih ust sprejel novo ime! In dozdeva se mi, kot bi ti v meni že lahko videl drugačnega človeka, kot sem bil jaz do sedaj! Kdor je moral tako dolgo kot jaz živeti v hladu, trdosrčnosti in pravi lakomnosti, temu se odpro nebesa, če pride v vašo sfero! Kako bogato sem poplačan za to grenko ujetništvo v tej eni uri! Komaj si drznem misliti na to, da bom smel v tej sreči ostati! O sestra Ruth! Kako me stiska misel, da moraš ti domov k očetu in materi, medtem, ko smem jaz ostati tu!«
8 »Sestrica,« je rekla Martha, »neguj svojo mater tako dolgo, da bo tudi ona lahko kmalu prišla v Betanijo! Potem ne bo nobenega vzroka več za skrbi! Tukaj pri nas je prostora za mnoge!«
9 »Vi ljudje tukaj v Betaniji,« je začudeno rekla Ruth, »kakšno nenavadno življenje nosite v sebi, ko vsakemu, ki pride v Betanijo, takoj pomagate in ga hočete osrečiti.

Zame je čudež, spoznati takšne ljudi! Poleg tega pa še v času, ko vsepovsod vladajo samoljubje, nevoščljivost in sovraštvo! Moj oče in moj brat sta duhovnika, torej Božja služabnika! Toda niti do enega delčka ljubezni do drugega se nista mogla dvigniti. Z mojo materjo sva se večkrat pogovarjali o Jezusu in občudovali sva Njegovo moč in naklonjenost do vseh ubogih in bolnih ljudi. Danes pa sem našla nekaj novega, kar pa se mi vendar že zdi čisto normalno! In to me neizrekljivo osrečuje, da je moj brat v tej vaši sredini lahko resnično vesel in srečen. O, ko bi moji starši lahko samo enkrat uživali to srečo!«
10 »Ljuba Ruth,« je rekla zdaj Marija, »tvoj oče je bil že večkrat pri mojem bratu, toda o tem duhu in življenju tukaj, ni nič opazil! Nasprotno, z jezo in kletvijo je zapuščal Betanijo in zakaj? Ker lahko to opazi samo tisti, ki vse kot lepo, dobro in osrečujoče že nosi v sebi. Od Jezusa, našega čudovitega Mojstra vemo, da so samo tista srca sposobna resnično in zvesto delovati v božjem pomenu besede, ki so spoznala samoljubje in lastne misli, ki so velike ovire v človeškem srcu na poti do ljubezni in miru. Ko pa se človek teh vezi resno osvobodi, šele potem spozna, kako malo je do takrat resnično živel! Za tvojega brata naj bi bila ta ura prvi dokaz o resničnosti našega nauka! Kajti, nič ne delamo brez določenega vzroka. Glavni vzrok našega delovanja pa je vedno pridobiti svoje bližnje in soljudi, da bi z njimi v duhu postali eno! Kajti jaz vem, da vsako srce, ki se počuti povezano z menoj, si hoče tudi tega duha in poteg ljubezni prilastiti, ki druge vključuje v srčno in življenjsko skupnost.!«
11 »Dobro vas razumem«, je rekla Ruth, »toda ali se kdaj ne zgodi, da nevredni sprejmejo vašo ljubezen in vas poplačajo z nehvaležnostjo? Ali potem niste razočarani? In vam ne pridejo misli, ko obžalujete, da ste jim izkazali ljubezen in dobroto?«
12 »Sestra,« je rekla Martha, »za resnično ljubezensko dejanje ni potrebno nikoli ničesar obžalovati! Kajti ne zaradi videza ali zaradi hvaležnosti, temveč resnično samo zaradi ljubezni vadimo in negujemo tega duha, ki nam je prinesel že toliko bogatega in čudovitega. Če se zgodi, kot n.pr. pri tvojem očetu, da ni pozoren na našo ljubezen in prijaznost, potem se vedno vprašamo, če smo morda na kaj pozabili? In smo šele potem pomirjeni, ko nam naša srca potrdijo, da smo v duhu ljubezni pravilno ravnali! Verjemi to, ljuba sestra Ruth, ljubezen, pa če je še tako majhna, nosi v sebi klico nebeške lepote in plača in nagradi jemalca in dajalca. Seveda, na čas ne smemo čakati, ko se še noben plod posejane ljubezni noče pokazati. Vsi mi, tukaj v Betaniji, imamo samo eno zahtevo: V vseh stvareh delovati, če je le mogoče, delovati tako, kot je deloval Mojster! Njegova ljubezen, ki je vso človeško ljubezen tako visoko presegla, je nam in vsem stvarem za vzor! Zato, lahko pride, kar hoče, Betanija je in

ostane mesto oskrbovanja Njegove velike ljubezni!«
13 Tedaj pa je vstopila Marija, Jezusova mati, z Marijo Magdaleno. Johannes je predstavil vstopajoči bratu in sestri in prav tako prisrčno je bilo tudi to pozdravljanje. Ko pa je Theophil izvedel, da je to Jezusova mati, je priznal globoko ganjen: »O, v kakšni zmoti sem bil! Tej materi sem pripravil toliko žalosti in bolečin!«
14 Jezusova mati ga je potolažila: »Moj ljubi brat! Zdaj, ko je vsa žalost premagana, ni več vzroka za tožbo! Če pa je človeški Sin Jezus odpustil vsem svojim sovražnikom, tudi Božji Sin Kristus ne bo ravnal drugače! Mi pa ne moremo in ne smemo s trdosrčnostjo nasproti tistim, ki so mislili, da bodo z Njegovo smrtjo storili svetu in templju dobro delo. Naša dolžnost je, da jih z dvojno ljubeznijo in pozornostjo prepričamo, da so sami sebe oropali najboljšega, namreč Odrešenika in kneza – miru. On živi! To je naše veselje! On živi. To naj bo v bodočnosti tvoja sreča in tvoja opora v vseh težkih dneh! Samo kar živi, nam lahko nekaj pomeni! In kar živi, ne more ostati skrito! Zato se je On nekaterim razodel, ki so v svojih srcih nosili največje hrepenenje, da bi Ga videli! Tudi nam se je On prikazal in nam zapustil potrdilo, da smrt na Njem ni zapustila nobenih sledi! Nasprotno: Sedaj On nosi neuničljivo telo in je Gospod nad vsem časom in prostorom.«
15 »Kako dobrodejno zvenijo tvoje besede,« je rekel Teophil, »in zdi se mi, kot, da v vas že leži potrdilo, da je On tudi meni odpustil! Kako sem se boril za to potrdilo! Pa je bilo v mojem srcu vse nemo, če sem zahtevajoče klical, da naj mi Jezus pomaga in mi stoji ob strani! Toda sedaj je vse dobro. O, Ti dobrotljivi Bog, kako naj se ti zahvalim, da sem lahko zopet vesel! Dopusti mi, da postanem takšen, kot so tile tukaj, da mi ne bo potrebno ničesar več obžalovati!«
16 »Ljubi brat, nauči se pred vsem Jezusa najprej bolj spoznati, da boš seznanjen z Njegovim bistvom in njegovimi lastnostmi in resno preizkušaj in ne površno! Bodi do nas odkrit, kajti z veseljem smo ti pripravljeni pomagati! Vedno pa imej pred očmi, da se tu govori o čisto novem življenju, o resničnem in večno trajajočem življenju tvoje duše! Glej, kako hitro mine to zemeljsko življenje, potem pa stojimo pred nekim čisto duhovnim življenjem za katerega pa je temeljno določeno, da se mora pričeti tukaj v zemeljskem bivanju. Vedi: Samo zato je nam vsem po milosti in veliki Božji ljubezni do nas tako živo in jasno pokazano, da si mi to novo življenje naučimo gledati v popolnem človeku – Jezusu v vsej Njegovi moči in svetosti! Ti si duhovnik in poznaš pismo! Vendar se vi zadovoljujete z zunanjim pomenom dobesedno po črki besede! Samo notranji pomen v Božji besedi, ki je luč in življenje in ustvarja novo življenje, ti je še tuje! – Mi pa smo prežeti od tega svetega življenja v vsaki besedi, ki nam je bila razodeta skozi Jezusa, - beseda je postala meso! Vendar moraš ti to najprej v sebi

doživeti in moraš to spoznati kot svojo lastnino, da ti bodo prihranjene nadaljnje borbe! Toda, najprej se s tvojo sestro spočijta! Bolj pravilno bo, če bo brat Lazar prevzel pogovor s teboj. Če hočeš, greš sedaj lahko z menoj v veliki vrt, kjer lahko zaposlimo še mnoge delavce, tvoja sestra pa naj raje ostane pri ženah.«
17 »Od srca rada,« je rekla Ruth. »tu bom lahko vsaj za mojo mater še veliko zvedela o Zveličarju, o katerem nisva smeli nikoli nič slišat.«
18 »Jaz pa grem rad s teboj,« je rekel Theophil, »ker jaz itak ne bom prišel prej do miru, dokler ne bom spoznal svojo bodočo usodo.«
19 »Brat,« je odvrnil Johannes, »vse in vsaka stvar povrne nazaj, kar je pred tem sprejela. Mi vemo, da vsako opravilo, ki ga opravimo z ljubeznijo in veseljem, nam tudi hvaležnost in veselje vrača. Poglej si enkrat figova in datljeva drevesa, s kakšno srečo napolnjujejo srce, ker so nastavila že toliko plodov! Komu misliš, da pripada pridelek?«
20 »No, lastniku Lazarju vendar?« je odgovoril Theophil, »kajti še enega posestnika vrt gotovo nima!«
21 »Slabo si uganil, brat! Se je nasmehnil Johannes. »Vse kar lahko vidi tvoje oko, je lastnina ljubezni, ki je pri nas vstopila skozi Jezusa! Ta pridelek je že od vstopa določen za uboge in pomoči potrebne, vendar tam dalje levo, kjer stojijo oljčna drevesa, leži dragoceno posestvo tega lastnika. Vse hiše, ki jih vidiš od tukaj so stanovanja in za njimi so postavljeni hlevi. Vsaka družina s svojimi otroci živi zase, pa vendar smo mi ena sama družina. Samski stanujejo tam spodaj levo pred veliko stanovanjsko hišo in se hranijo pri gospodarju. Velike shrambe in skednji ležijo čisto zadaj in tudi v njih je govoreči dokaz blagoslov, da lahko brez najmanjše skrbi zaposlimo še tisoč delavcev!«
22 »Kako veliko pa je posestvo od tega prijatelja ljudi? In koliko delavcev je tukaj zaposlenih?« -
23 »Brat Theophil, kako veliko je posestvo, mi ni znano. Poglej tja, tudi polovica Oljčnega hriba pripada nam in več kot 500 delavcev je tam že zaposlenih in vsak je zadovoljen in se dobro počuti. Tudi to je posebno znamenje naše bratovščina, da ne potrebujemo nobenih nadzornikov, temveč imamo samo razdeljena dela, kajti tukaj ni nihče več in nihče manj, temveč v pravem pomenu je vsak solastnik. Veselje žari iz oči vsem, če pride k njim na obisk Lazar ali njegovi dve sestri. Ali sedaj lahko razumeš, kaj pomeni; Betanija – mesto oskrbovanja velike ljubezni!«
24 »Ljubi Johannes,« je rekel Theophil, »ti me vedno imenuješ brat! Daruješ mi svoj čas in vladaš nad njim, kot bi bil gospodar svojega časa. Je tvojemu gospodu in gospodarju resnično vseeno, če si delaven ali ne? Po kakšnem navodilu je pravzaprav vaše skupno delo organizirano?«

25 »Brat Theophil! Tvoja vprašanja so upravičena, ker stojiš pred odločitvijo, da postaneš prebivalec in delavec v Betaniji. Torej poslušaj: Mi delujemo vedno po zakonu ljubezni, ki se glasi: Vse kar hočeš, da bi tebi naredili, naredi ti pred tem drugim! Nadalje pa delamo po čudovitem vzoru našega Mojstra, ki nam je praktično pokazal, da naj bi samo za služenje vložili vse naše bistvo, da bi osrečevali in zadovoljevali druge! To je vse, povedano s kratkimi besedami! Toda eno človeško življenje ne zadostuje, da bi lahko izpolnili vse te velike naloge! Tako se trudimo dnevno, da bi postali izvrševalci Njegove volje! In Njegov blagoslov se resnično vidno obrača k nam!«
26 »Brat Johannes! Sedaj te tudi jaz imenujem brat!« je odvrnil Theophil. »Če je temu tako, potem bom svoje duhovništvo rad odložil in ostal pri vas, kot najnižji delavec. Kakšen mir in kakšno brezskrbno življenje uživa tukaj vsak, med tem ko tam v templju - - -«
27 »Brat, ne govori naprej!« ga je prekinil Johannes resno, »in ne meči sence temveč samo luč na vse, kar je zmotnega! Vse, kar smo in smemo biti, je milost nad milostjo! To je vendar ta večna usmiljena ljubezen sama, ki nam je to zemeljsko življenje v njegovem resničnem pomenu razodela in s Svojim življenjem pokazala! In samo skozi to smo mi v veliki prednosti, glede na vse tiste, ki to življenje in delovanje večne resnične ljubezni še ne smejo razumeti in spoznati. Ona ni samo to, da nam je v našem zemeljskem življenju dana zavest, da smemo to veliko moč in svetost Boga gledati v našem Mojstru, - temveč smo doživeli in še dnevno doživljamo to čudovitost in neizrekljivost Njegove velike ljubezni, ki nas hoče narediti za prejemnike Njegovih najčudovitejših darov!«
28 »Brat Johannes,« je odvrnil Theophil, »tako se počutim, kot bi bil potegnjen iz nekega sveta sovraštva in nevoščljivosti in smem sedaj doživeti neki svet veselja in nebeškega miru. Povej mi samo še nekaj: So resnično vsi, ki so tu pri tem prijatelju ljudi, Lazarju, tako srečni, kot ti, ali so med njimi še kakšni nezadovoljneži?«
29 »Brat! Ne misli, da je ta notranji mir in ta sreča našega delovanja tukaj v Betaniji samo dodatek, ker mi Gospoda in Mojstra priznavamo,« je odvrnil Johannes. Samo dnevna sveta borba s samim seboj lahko ta mir v nas dozoreva. Sveto borbo imenujem, ker se govori o najsvetejšem, namreč o našem večnem življenju in bivanju! – Ko pa si prodrl do te velike, čudovite življenjske ideje, potem posledice pridejo same po sebi! Potem te preganja to novo življenje, da v tem bivanju nikoli ne pustiš mirovati svojim rokam in nogam, temveč, da ustvarjajo in delujejo iz tega duha, ker naš šele ta dejavnost lahko prinaša resnično srečo. – Zato, kot sem ti že rekel, nauči se spoznati Jezusa! Kajti On je! On živi v tem življenju! On je vsa naša ljubezen in

blaženost! Življenja brez Njega si mi nebi mogli predstavljati!«
30 Od juga so proti njima zazveneli toni, kot iz kakšnega roga. Tedaj je Johannes rekel: »Kličejo k skupnemu obedu v skupno jedilnico. Pustiva sedaj ta pogovor, kajti tudi ti moraš sedaj v sebi vse predelati, kar ti je bilo v vsej obilici ponujeno danes. Vidiš, kako zdaj bratje zapuščajo svoje delo in gredo na obed? Skupno uživanje hrane je lepa navada! V tej veliki bivalni hiši je pogrnjeno za mnoge goste, medtem ko je za delavce in mnoge pomočnike pogrnjeno in skuhano v restavraciji.«
31 Oba sta šla nazaj proti bivanjski hiši, med tem pa je Theophil rekel: »Brat, mislil sem, da greva v restavracijo, pa sva obrnila najine korake proti hiši, kjer sva vstopila?« -
32 »Da, ljubi brat, vidva s sestro sta vendar sedaj naša ljuba gosta! Martha in Marija ne bi dovolili, da bi te peljal v restavracijo, čeprav je tam ista hrana. Preden boš pripadal k hiši, mora brat Lazar vse urediti. Poglej tja na dvorišče, izgleda, da so prispeli zopet novi gostje. Da, cela truma vozov in konj je.«
33 »Potem pa midva prihajava ob zelo neugodnem času!« je rekel Theophil, »če je prišlo toliko gostov! Kajti midva sva še vedno tujca!«
34 »Brat, zakaj dvomiš v našo ljubezen, ki v služenju vendar hoče dati vse do zadnjega? Tega ne smeš več narediti, če hočeš biti uspešen v bodočem delovanju.« je odgovoril Johannes. »Za nas ne obstajajo nobeni tujci, temveč samo bratje, tudi tisti, ki nas ne poznajo! Poglej tja, tudi Lazar je prišel. Pridi, greva ga pozdraviti!«
35 Lazar je že od daleč videl, da je zraven Johanesa še nekdo, ki ga ni poznal, zato jima je šel nasproti in pozdravil Theophila z besedami: »Dobrodošel moj brat, v Gospodovem imenu! – Naj ti Betanija nudi, kar si na tihem upal! Sedaj pa se počuti kot doma!«
36 »Želim, da bi se ti lahko tako zahvalil, kot si želi moja notranjost,« je odvrnil Theophil, »toda manjkajo mi prave besede.«
37 »Potem se s svojim srcem zahvali Mojstru! Kajti samo besede tega ne naredijo. Toda glej Johannes. Zopet so prišli čudoviti gostje! Tam vidiš Demetrija in tam spredaj Ursusa, še dva vrla podpornika za Mojstra! Toda oprostita mi še trenutek, da bodo tudi mnoge živali preskrbljene.« -
38 V hiši je bilo vse bolj živahno. Marija in Martha sta bili obkroženi od prišlekov, bilo je veselje in veliko vprašanj. Tedaj pa je prispel Johannes s Theophilom, šel proti Demetriju in Ursusu in rekel: »Moji bratje, kakšno veselje vas je pozdraviti v Betaniji. Slišali smo že o vas, toda zavzemite si najprej prostor. Veliko veselje pa vas še čaka, ki vam ga hočem zdaj predstaviti.«
39 Johannes je šel ven in vprašal po materi Mariji, ona pa je že prihajala z Marijo Magdaleno in Ruth ter vprašala: »Moj sin, kdo pa je prišel z Lazarjem? Saj se je cela

karavana pripeljala na dvorišče?«
39 »Mati, pridi in poglej sama! To so srca, ki hrepenijo po ljubezni in hočejo tukaj v Betaniji zvedeti najsvetejšo skrivnost ljubezni!«
40 Žene so šle z Janezom v sobo in Marija je prijazno pozdravila starega Demetrija in mu ponudila roko rekoč: »V imenu Jezusa želim tebi in tvojemu sinu dobrodošlico v Betaniji, mestu negovanja resnične Jezusove ljubezni! Želiš tukaj zvedeti in doživeti najsvetejše življenje ljubezni, da bi tudi ti lahko sprejel tega duha, ki oživlja vse nas! Tebi pa, moj mladi brat,« je obrnjena proti Ursusu rekla, »ti želim položiti v srce hrepenenje, da bi vsepovsod, kamorkoli te bodo vodili tvoji koraki, želel zgraditi neko Betanijo!« -
41 Nato je že prišel tudi Lazar in rekel: »Moji ljubi! Z Gospodovo pomočjo je že vse urejeno, sedaj pa si privoščite sveti srčni mir, kajti zdaj bo skrbela za vas ljubezen!«
42 Prinesena je bila večerja, hitre roke, pripravljene pomagati, so prinesle, kar je bilo mogoče: sadeže vseh vrst, med, kruh, mrzlo meso in dovolj vina, da so si potešili žejo in lahkoto in po kratki molitvi so se vsi veseli udeležili večerje. Lazar se je tiho pogovarjal z Ursusem in Demetrijem, ker je imel prostor med obema. Theophil je sedel poleg Johannesa, ki je molče užival svojo večerjo. Pogosto je pogledal proti Ruth in iskal njen pogled, toda Marija se je še o mnogočem pogovarjala z njo. Vsem je teknila preprosta hrana, samo Theophil ni mogel ničesar pojesti, kot tančica se je vse to zgrnilo pred njegovimi očmi. Najraje bi odšel ven, da bi prekril svojo globoko bolečino. Johannes je opazoval svojega varovanca, vendar je molčal, ker je vedel, da Gospodov duh mogočno deluje v njem!
43 Tedaj je Rimljan Ursus opazil, da s Theophilom notranje nekaj ni v redu, zato je vprašal Lazarja: »Kako to,da tisti brat tam ni tako sproščen? Ima srčno bolečino in skrbi?« -
44 Lazar je odgovoril: »Brat, on je neki novi gost, jaz sem ga samo na kratko pozdravil. Da ima skrbi in je žalosten, pove že to, da je prišel v Betanijo! Kajti, že leta je Betanija pribežališče za vsa obtežena in zaskrbljena srca! Tu se lahko spozna, kdo so stari ali novi prijatelji. V času, ko se boste mudili tukaj, boste lahko doživeli veliko takšnih usod in se učili iz njih! Kajti, vsem nam je postala sveta naloga, pomagati, lajšati in zdraviti! Ko bo večerja končana, ga bomo poskusili spraviti v boljšo voljo.«
45 »Dragi Lazar, ali prihajajo samo vaši prijatelji v Betanijo?« je vprašal Ursus, »ali tudi tujci z namenom, da bi vas oškodovali?«
46 »V tem sem pa čisto brez skrbi!« je odgovoril Lazar. »Gospod nam je zapustil darilo, ki je nepodkupljivo. Namreč dva velika psa. Že od daleč zavohata fluid (op. – nevidni tok energije ali nevidni vpliv) vsakega človeka, prišleka in prijatelja in ljudje z dobro in odkritosrčno voljo lahko brez ovir prihajajo, toda, če pridejo tujci, templarji ali

celo sovražniki, tedaj s silnim laježem naznanita takšne tujce in tako smo opozorjeni in potem delujemo v Gospodovem duhu, da nam je prihranjen vsak očitek.«
47 »Torej mora to Gospodovo darilo vendar izpolniti zelo dober namen,« je odvrnil Ursus. »Kot tudi pri Markusu in v ribiški vasici izgleda tako, kot bi Gospod pri takšnih darovih bolj mislil na bodočnost kot na sedanjost!«
48 »Tako tudi je,« je odgovoril Lazar, »toda s tistim trenutkom, ko bosta Gospodov duh in ljubezen zanemarjena ali zatajena, bo tudi blagoslova konec!«
49 »Torej, le deluje nevidno Gospodov duh vsepovsod!« je rekel Ursus. »Tako, sedaj vas šele razumem, da vam On ne manjka in da vas tudi Njegova smrt ne more pretresti!«
50 »Vsekakor, moj brat!« je odgovoril Lazar resno. »On nam manjka od jutra do večera. Čeprav vemo, da nam je v duhu blizu, so bili vendar dnevi Njegovega bivanja pri nas vedno najčudovitejši prazniki! Prvič, On je prevzel vse skrbi in drugič, mi smo bili sami dvignjeni od vsega zemeljskega! Kaj se je zgodilo, če nismo spali? On nas je okrepil s čudovito svežino! Kaj nam je škodovalo, če smo pozabili jesti? On nas je nasitil in okrepil s pritokom Njegove moči! In pogosto, da, večkrat smo živeli v nebesih, medtem, ko so angeli prevzeli naše zemeljsko delo!«
51 Brat Lazar,« je vprašal Ursus, »ali ne hrepeniš po tistem času, ko je bil gospod na obisku v tvoji hiši in vam pripravljal takšno veselje?«
52 »Moj zvesti brat! Poslušaj, kaj ti bom sedaj povedal in si zakoplji te besede trdno v globino svojega srca«, je odgovoril Lazar. »Po tistem času ne hrepenim več, ker je moj odnos do Jezusa postal mnogo, mnogo bolj čudovit. Dokler je bil On še človek, sem pogosto občutil potrebo in imel hrepenenje, da bi bil zopet z Njim, pa čeprav samo za nekaj ur! Le zakaj, boš vprašal. Ker je Gospod prišel nasproti našim slabostim in hrepenenjem in vse zlo v nas odstranil, zaradi česar smo postali slabotni in hrepeneči! Toda glej: On je doprinesel najbolj bolečo žrtev ljubezni za večno srečo nas vseh in nam vsem zdaj zapustil za vedno Svojega čudovitega duha, ki naj bi v nas storil vse tisto, kar je On pred tem osebno delal za nas v Svoji ljubezni. Prej smo bili prejemniki, toda sedaj smo dajalci! Jaz se sedaj zavedam, da sem živo orodje Njegove ljubezni, Njegov otrok, ki sme služiti Njegovi ljubezni! Zato sem srečen, da smem biti to, za kar me je storila vrednega Njegova ljubezen!«
53 »Dokler si takšnega gledanja ne bom prilastil, bo še trajalo nekaj časa,« je menil Ursus po premisleku, » ker se moram odpovedati tej sreči, da bi pri Njem užival takšne blaženosti, kot ste jih ostali!«
54 »Ne govori tako, brat Ursus!« je odgovoril Lazar. »Gospod ve za vse, ve tudi za tvojo ljubezen! Zato živi čisto navzoč v tej ljubezni! V njej je navzoč Gospod!«
55 Večerja, ki je za Theophila trajala vse predolgo, je bila končana. Tedaj mu je

Lazar rekel: »Ljubi mladi prijatelj in brat! Pojdi z menoj na prosto pod veliko drevo, tam se bova pogovorila, da se boš rešil svojega bremena in bom jaz našel priložnost, kot Gospodov posrednik, da ti podam roko v pomoč!«
56 Theophil je odgovoril veselo: »Zelo rad grem zraven! Vendar te prosim, da bi tudi mojo sestro Ruth povabil zraven, ker ona ne more ostati tukaj, temveč mora nazaj v Jeruzalem.«
57 Lazar se je s tem strinjal in tako so s prijaznim pozdravom zapustili goste. »Sedaj pa bodita čisto odkrita, ker tudi moje srce stoji za vaju odprto!« je rekel Lazar vabljivo. »Naš Gospod Jezus pa naj dopusti, da najdemo tisto pravo!«
58 Theophil je pričel pripovedovati, najprej jecljaje, nato pa tekoče vse, kar ga je tako stiskalo, kaj je doživel in kaj je moral pretrpeti. Lazar ga pri njegovem pripovedovanju ni niti enkrat prekinil. Ko pa je Theophil končal, je Ruth pričela pripovedovati o življenju v hiši staršev in kako trdosrčen je oče z njo in njeno materjo. »Samo tempelj je bila njegova ljubezen in templju je veljalo njegovo življenje! Mi vsi bomo uničeni, če se bo takšno stanje nadaljevalo, zato nama pomagajte vi dobri ljudje tukaj v Betaniji!«
59 Lazar je rekel tolažeče: »Da, pomagati hočemo in tudi bomo! Toda, kaj bo z vajinim očetom? Glejta, do Jeruzalema moja pomoč ne sega! Zato se morate preseliti v Betanijo. Tu je dovolj prostora in dela! Toda to morate storiti prostovoljno, ker vas v to ne smem siliti! Ti Ruth, boš šla jutri domov in pripeljala, kakor hitro bo mogoče še svojo mater sem, da bo ozdravela, ker ima ona, kot sem spoznal bolezensko ljubezen do tvojega brata. Če hoče ostati, potem naj ostane! Vi vsi imate svojo svobodno voljo. – Ti pa, moj Theophil, če hočeš biti vreden Jezusove milosti in ljubezni, potem prekini s svojo preteklostjo in postani prerojen v duhu in luči Jezusove resnice! Nihče ti ne more pomagati, če ne boš najprej sam položil roke na delo! Toda vsak od nas te lahko podpira, če bo tvoja volja živo delo. Glej, do sedaj si živel pod zakonom s šibo strahovalko! Od sedaj naprej pa boš stal pod oskrbovalno in trpljenja odrešujočo ljubeznijo! Toda tvoji cilji naj od sedaj naprej ne bodo več usmerjeni na tvojo telesno dobrobit, temveč na to, da boš izpolnjeval voljo Boga! Njegova volja pa se glasi: Ljubi svojega bližnjega! Kajti tudi on je, natančno kakor ti, otrok iz Njegove ljubezni! Sedaj pa dovolita, da se vrnemo nazaj. Tako hitro pozabimo, da še drugi čakajo na nas!«
60 Ko so stopili nazaj v veliko sobo, sta bila Ruth in Theophil presenečena, koliko ljudi je še prišlo in so brez diha poslušali pripovedovanje Demetrija, kaj vse se je zgodilo pri starem Markusu, ko je Ursus postal skoraj bolan od hrepenenja, da bi videl Gospoda! Pri vstopu teh treh je Demetrij utihnil, toda Lazar ga je prosil: »Pripoveduj in razveseljuj še naprej naša srca, kajti mi vsi se prisrčno veselimo, če so nam razodeti novi dokazi Gospodove ljubezni!«

61 Toda Demetrij je odvrnil: »Moji prijatelji, naj bo dovolj za danes! Dovolite sedaj, da tudi mi še kaj izvemo, kar bo naša srca napolnilo z novo ljubeznijo do Njega. Godi se nam, kot lačnemu, ki se ne more nasititi in vedno znova zahteva hrano. Glej, brat Lazar. Tvoj odposlanec, ki si ga poslal v Markusovo zdravilišče je veliko pripovedoval o čudežnih dneh v Betaniji, da se nismo mogli upreti potegu srca in smo pripotovali sem. Zdaj smo tukaj na mestu, ki je tako napolnjeno s čudovitimi spomini, ko je Njegova noga posvetila ta zemeljska tla!«
62 »Moj brat,« je pičel Lazar »ničesar ne delamo rajši, kot pričati o tistem, kateremu se moramo zahvaliti za vse! Toda, kje naj pričnemo in kje prenehamo? Kajti vse je bila milost in Njegova vidna ljubezen! Glejte, Jezus ni nikoli prišel, da bi nam izpričal Svojo moč in oblast, temveč, da bi nas posvetil v tega čudovitega duha Svoje ljubezni, ki je bilo Njegovo popolno življenje, in da bi nas vodil v to kraljestvo Svoje ljubezni in velike krasote!
63 Najčudovitejše od vsega, kar vam moram povedati pa je: Tam, kjer se je zadrževal Gospod, so bila nebesa in zemlja spojena v eno! Za Gospoda je obstajal samo en cilj, da vsem nam pokaže, kako lahko tudi mi dosežemo to popolnost! Da pa bi nam pokazal visoko vrednost popolnosti v človeku, smo doživljali stvari, ki so se morale zdeti nekemu posvetnežu, ki stremi samo za posvetnim, popolnoma neverjetne, da, skoraj neumne! Zato, ljubi bratje, si hočemo vzeti dovolj časa za pripovedovanje, kajti upam, da boste še dolgo ostali tukaj. Na teh čudežnih stvareh pa niti najmanj ne visimo samo Njegova ljubezen in Njegovo popolno notranje življenje so stvari, ki naj bi govorile tukaj v Betaniji in to skozi delovanje nas vseh! Ko je nekoč Gospod sam sedel z menoj gori na pomolu, sem rekel: »Gospod! Večnosti ne bodo zadostovale, da bi Ti izpovedali hvaležnost, ki ti jo dolgujem jaz, kot tudi vsi drugi za to, kar si nam pokazal in dal zemeljskih kot tudi duhovnih dobrin.« Na to mi je Gospod odgovoril: »Brat Lazar, v tem imaš res prav! Toda Jaz nisem prišel, da bi vas naredil za dolžnike, s tem, ko sem vam pokazal (razodel) Svojo moč in svetost, temveč, da bi vas spodbudil, da bi tako kot Jaz, začeli živeti novo, popolno življenje, ki je ukoreninjeno in spojeno z večnim pra-življenjem Boga! To življenje je potem sveto in postavlja vse stvari v red. (op. – ki so se izgubile zaradi Adamovega padca) Zato glej, vse čudovite lastnosti v človeku ki so: ljubezen, modrost, resnost, volja, morajo zopet v red, da, one morajo postati čisti red! Šele potem se bo v tebi dopolnilo eno za drugim in potem se bo tudi spreobrnitev, kot sama po sebi v tebi dopolnila, kot ta veliki, sporni cilj: Postati eno z Večnim! Ko se bo ta notranja povezanost z velikim božjim življenjem dopolnila v tebi, šele potem bo vse, kar boš delal, tvoj izdelek! Ker Bog v Svoji čudoviti Očetovski ljubezni hoče z veseljem gledati na vse, kot na delo

(izdelek) Svojega ljubečega in hvaležnega otroka. Če ti hočeš sedaj govoriti o hvaležnosti, moram tudi Jaz govoriti o hvaležnosti, vendar Jaz verujem, da to ni več potrebno, ker se mi poznamo in vse kar je moje, je zdaj tudi tvoje.«
64 Glejte, ljubi bratje, v tem smislu mi tukaj urejamo naše življenje in doživljamo dnevno Njegovo ljubezen na novo.«
65 Ursus kar ni mogel dovolj usmeriti svojih misli na Lazarja, da mu nebi ušla kakšna beseda, ko pa je Lazar hotel utihniti, ga je zaprosil: »O, ne prenehaj opisovati podobe o Njegovi ljubezni! Že samo poslušanje me notranje tako osrečuje! In te sreče tvoj narod in tvoji rojaki niso spoznali? – Sedaj popolnoma razumem Gospoda, ko je rekel: Pustite Mojemu duhu, da bo v vas prava gonilna moč! On vas bo peljal in vodil v vse resnice.«
66 Lazar je odvrnil: »Da, moji ljubi bratje! Za tega Njegovega duha se mi kljub vsemu borimo neprenehoma, ako nas srečajo mnoga nasprotja, ki so prisotna, kjer moramo dokazati: Gospodov duh je v nas! In zato je dobro, da hoče Gospod v duhu še vedno bivati med nami! Toda samo še kratek čas, ki ga je Gospod sam izmeril, potem pa bomo vezani popolnoma na duha, kot edinega voditelja in tolažnika v nas!«
67 Demetrij je vprašal: »Kaj pomeni še kratek čas? Gospod je vendar vstal in živi Svoje lastno čudovito življenje. Ali On ni tukaj, kjer so Njegovi hrepeneči, ljubeči in hvaležni človeški otroci in lahko pride na pomoč, kadarkoli hoče?«
68 »Brat Demetrij,« je odgovoril Lazar, »po razmisleku tudi nam to še ni popolnoma jasno, kakšen namen ima Gospod s Svojimi učenci, kajti On je dal pri Svojem zadnjem obisku v Jeruzalemu, kjer se Njegovi učenci in še nekateri prijatelji zbirajo, navodila, naj ostanejo skupaj v ljubezni in v stalni molitvi, dokler se ne bo dvignil v svojo večno pra-domovino, od kjer nam bo čudovit tolažnik in voditelj šele poslan v last!«
69 »Tako torej Njegova misija še ni čisto končana?« je vprašal Demetrij. »Ker vam Gospod hoče dopustiti, da boste doživeli še določene postopke?« - Johannes se je dvignil in spregovoril z nežnimi besedami: »Prijatelji, bratje in sestre! Gospodova ljubezen je naš delež! In ta velja za vse čase, da nas bo osrečevala in navdihovala! Toda tudi mi še nismo popolnoma prerojeni ljudje in še nosimo v sebi dele, ki so še popolnoma nerazrešeni. Kajti, kako hitro še zapademo v naše staro, prejšnje življenje nazaj in kako hitro včasih pozabimo, da hočemo biti Gospodovi učenci! Z neprestano sveto borbo z nami in našo okolico nam je že veliko uspelo, tako, da lahko rečemo: »Z Gospodovo pomočjo in, kar nam je On stal ob strani, smo lahko že veliko premagali! Obstajajo pa še druge okoliščine, na katere mi nebi radi računali, ki pa so za nas vse zelo pomembne! Namreč, dokler vemo, da je Gospod s celo Svojo

osebnostjo pri nas in nas podpira s Svojim vplivom, potem bi bilo za nas zelo olajšano storiti, delovati v Njegovi ljubezni in nasprotnike v sebi in okrog nas razorožiti! Ko pa bomo stali sami na tleh, ko naj bi se naša ljubezen uresničila, potem je veliko težje delovati in živeti vredno resničnemu Božjemu otroku. (op. – kajti mi ne moremo vedno in v vsakem primeru vedeti, kaj je zdaj Božja volja) Ko bi bila vsaj volja Boga, kot določen zakon položena v vsako dušo, potem bi Mu lahko samo vračali, kar smo nekoč sprejeli! Večna ljubezen pa noče videti zakonsko, temveč čisto novo, svobodno življenje ljubezni vzcveteti iz Svojih otrok! Zato je naš čudoviti Oče v daljnovidni in skrbeči modrosti Svoje življenje in Svojo vseprodirajočo iskro Duha položil prikrito, globoko v človeško srce tako, da mora zdaj vsak v duhu in Jezusovi ljubezni prebujeni otrok najti v sebi samem, v kakšni obliki hoče svojo ljubezen uresničiti in tudi svoje sovražnike premagati! Zato mora priti za vsakogar, ki išče Boga v pomembnem času njegove notranje odločitve mračni čas, ko se počuti čisto sam in ostaja večna ljubezen za njega popolnoma nevidna, da s tem zvesti otroci vse, tudi najmanjše, najdejo sami in, da kaleče seme lastnim dejanjem ljubezni ohrani svoj prosti razvoj!

70 Mi imamo tukaj nov, toda čudoviti dokaz za to v našem bratu Theophilu. V globoki stiski in dvomu je tako dolgo molil k Bogu, toda vse je ostalo samo nemo in mračno, nato pa je našel v sebi misel, naj gre tja, kjer se pogosto zadržujejo Mojstrovi privrženci in tam bo zvedel o Gospodovem vstajenju! Dalje je našel v sebi hladno trdosrčnost, ki je bila do tedaj njegov element (prvina) in je ugotovil, da je bilo do sedaj vse njegovo življenje nevredno in napačno! Res se mu je Gospod pustil spoznati in mu dal tudi potrdilo o Svoji ljubezni in odpuščanju! Toda, bratje, njegov nadaljnji notranji razvoj do popolnosti pa se lahko rodi samo iz proste uresničitve ljubezni! Isto velja tudi tebi, sestra Ruth! Vse, kar bosta sedaj delala, morata delati, kot iz svoje ljubezni ven! Skozi to bosta postala bolj gotova in osveščena in vajina dejanja bodo veliko bolj dragocen, kot če bi Gospod stal poleg vaju in vama šepetal: Stori to in ono! Kako drugače bi lahko v bodočnosti oznanjali Gospodov nauk in resnico, kot samo v tej zavesti: Ti Gospod si v meni resnično življenje! Tvoj duh me vodi v to gotovost in jasnost do vseh stvari, tako, da lahko že od daleč spoznam namen nasprotnika in njegovega privrženca! ¨Ne bojte se! Kajti jaz sem to!¨Tako so se glasile besede poveličanega Mojstra! In samo v naši neustrašnosti izvira kvišku Njegovo življenje, Njegov vpliv, Njegova moč in Njegova volja v nas! In jaz lahko šele s tem dokažem, da Gospod in Mojster živi! In jaz živim v njem in skozi Njega! Šele ko to vemo, smo njegovi pravi učenci in pomočniki in pospeševalci Njegovih velikih odrešenjskih idej. Prav tako čudovito pa je tudi to, da doživimo, kako ta

gotovost in ta moč raste v nas, če opustimo vse, kar bi lahko Gospoda žalostilo!«
71 »Dobro si govoril, ljubi brat Johannes!« je rekel Ursus, »To v meni osvobaja popolno zadovoljstvo! Toda če te prav resnično prosim, pripoveduj nam še kaj o Gospodu in Mojstru in sicer, po čemer še posebno hrepenim: Kako se je obnašal Gospod v zadnjih dneh vašega skupnega bivanja, ko je zagotovo vedel, kaj se bo z Njim in z vsemi zgodilo?«
72 »Moj brat,« je Johannes resno odgovoril: »mi nismo razumeli Gospoda, ko nam je rekel: ¨Mi hočemo iti gori v Jeruzalem, da se bo na Človekovem Sinu dopolnilo vse, kar je zapisano po prerokih! Kajti On bo zasmehovan, bičan in usmrčen – toda tretji dan bo zopet vstal!¨ Mi Ga nismo razumeli! – In zakaj ne? - Ker smo se z vsemi vlakni svojih src upirali temu, samo pomisliti na to, da bi se Mu lahko kaj takega zgodilo! Nihče ni mislil na to, da bi se to lahko tako zgodilo. Mojster Sam je bil miren in nas je pustil v naših razgovorih same, upali smo na kakšno naključje, s katerim se bo še vse razčistilo! Ko je ukazal meni in bratu Petru, naj pripraviva velikonočno jagnje v mestu, sem vedel: Z Gospodom se je zgodila sprememba! Kajti še nikoli nam ni bilo potrebno za nekaj skrbeti, ker je On sam prevzel vse skrbi ta vse!
73 Tako sva pripravila velikonočno jagnje na običajen način in smo bili v majhni dvorani po Njegovi volji, čisto za sebe, nismo pa mogli opaziti, da je bil Mojster žalosten. Tako smo ostali sami do večera, ko je izjavil: ¨Jaz grem domov k Očetu, da bom pripravil mesto tistim, ki so v Meni našli zveličanje in to novo življenje! Pustil vas bom same, da se bo v vas lahko ohranilo Moje življenje iz Boga, ki je moč in volja!¨ Tedaj smo vedeli: Ta večerja s temi posebnimi poslovilnimi besedami je zadnja! Toda verjeti tega nismo mogli!
74 Šele, ko smo videli, kako je velika žalost prišla nad Njegovo dušo in je Mojster spregovoril pretresljive besede: ¨Eden izmed vas Me bo izdal!¨ tedaj sem se oklenil Gospoda in boječe vprašal: ¨Izdal, izdal – Tebe Gospod? Ki si odkril vsa nebesa v nas!?¨ ¨Nemogoče. Kdo je to, Gospod?¨ so pretreseno vprašali tudi drugi bratje in zaklicali skoraj istočasno : ¨Sem to jaz?¨
75 ¨On je tisti, ki pomaka z Menoj v skledo!¨ je rekel Gospod meni, nato pa glasno: ¨Ti pa, moj Judež, kar hočeš storiti, stori, stori hitro!¨ Vsi smo bili pretreseni nad temi besedami, ko pa je Judež resnično odšel ven, tedaj sem se moral nasloniti na Gospoda in reči: ¨Gospod in Mojster! Globoko pretresen sem nad bratom Judežem, da je zmogel to, da nas je sedaj zapustil! Toda, nekaj ne razumem, da Ga nisi Ti zadržal, da nebi svoje zmotne ideje uresničil!¨
76 Tedaj je Gospod spregovoril: ¨Johannes in vsi Moji bratje, poslušajte: Ravno zato, ker tega zaslepljenca nisem sodil, se je moral tega rešiti, kar se je v Njem proti Meni

zbralo! Nobeden od vas ne ve tako dobro kot on o moči in svetosti Boga v človeku! In on si je želel, da bi vsi ti zakladi služili za dobro vsem njegovim rojakom, vendar samo na njegov način, po njegovem spoznanju! (op. Da bi se z zemeljskim Mesijem osvobodili rimskega jarma.) Zato ga ne zaničujte in se ne spotikajte zaradi načina njegovega delovanja! – Vedite: Pred milijon leti Me je prosil za kakšno posebno službo! Toda danes, ko je stal pred izpolnitvijo svoje želje, je deloval v napačnem pomenu! Zato je v Pismu tudi govor o njem!¨
77 Jakob je rekel: »Gospod, če hočeš, ga grem poiskati in bom poskusil, da mu prikažem njegovo napačno delovanje!«
78 Gospod je odgovoril: ¨Tudi če greste vsi skupaj, vam ne bo uspelo, da bi se vrnil, ker ga je njegovo prizadevanje po oblasti in posesti popolnoma oslepilo. On je sedaj orodje sovražnih sil! In tako se mora Pismo izpolniti v vsem, kar je Božji Duh nekoč oznanil po prerokih!¨ (op. Vidimo, da si Jezus ni Sam začrtal Svoje poti, temveč je vedno znova poudarjeno, da se bo izpolnilo Pismo!) Tedaj je Gospod otožno nadaljeval: ¨Prišla je ura, ko se moram ločiti od vas, Moji bratje! Ti Johannes, ti Peter in ti Jakob, vi ste bili tisti, katerim sem dopustil, da ste gledali najgloblje v skrivnosti Božjega kraljestva. Vi ste temeljni stebri Mojega nauka, ki naj se obvaruje v ljubezni, veri in zaupanju v vseh življenjskih položajih! Zato vsi gradite na tem temelju, ker ti trije bratje simbolično predstavljajo in Mi gradijo v duhu hišo, ki bo vredna mene. Kajti Jaz sem vas ljubil in vas bom vedno ljubil. Prišel bom zopet in vas na novo najel, ko bom izpolnil delo, ki zahteva izpolnitev.¨
79 Mi pa Gospodovih besed nismo mogli razumeti, tako smo ostali še eno uro v globokem molčanju okrog Gospoda, nihče si ni drznil spregovoriti besede. Bili smo pod nekakšnim nepoznanim dušnim pritiskom in smo se vsi prestrašili, ko je Gospod spregovoril: ¨Pustite, da gremo! Čas je tu, ko mora Sin-človekov poveličati to v Njem bivajoče Božje življenje!¨
80 Tedaj je spregovoril brat Philippus: ¨Gospod in Mojster! Ostani vendar pri nas! Tvojega Očeta Duh bo že poskrbel za kakšno drugo pot, ki Te ne bo stala takšne žrtve! In potem, Gospod, ali Ti niso mogoče vse stvari? Samo en dih in Tvojih sovražnikov ne bo več! Kako pogosto si že pokazal Svojo moč in čudovitost! Stori to tudi danes!¨
81 ¨Moji bratje!, ¨je odgovoril Gospod, ¨Ranjeno in boleče je Moje srce, ker ravno vi, ki ste poklicani kot priče Moji veliki nalogi, ki jo moram in hočem izpolniti, stojite tej nalogi tako neuvidevno nasproti. Vedite, ta žrtev, ki Sem jo voljan izpolniti, je zadnje dejanje poslušnosti, ki jo Človekov – Sin dolguje Bogu! Samo skozi to je mogoče, da bo zgrajena pot za vse, ki težijo po odrešitvi od materije in dostojanstvu Božjega

otroka! Zato me ne zadržujte! Da volja pride v Božjo voljo se ne sme dvigniti noben pomislek!¨
82 Šli smo iz mesta preko potoka Kydron in v vrtu Gethsemane se je dopolnila Mojstrova zadnja in najtežja borba, ki je zopet nismo pravilno razumeli.«
83 Tedaj se je dvignil Ursus in rekel v pristnem rimskem mišljenju: »Oprostite mi, ljubi bratje in sestre, da prekinjam, da bi tebe brat Johannes vprašal: Ni nihče od vas našel poguma, da bi rekel: ¨Gospod, če že hočeš doprinesti žrtev, hočem tudi jaz prinesti žrtev in umreti ob Tvoji strani! Če smo v dobrih časih doživljali Tvojo ljubezen, moč in čudovitosti, smo Ti ob vsakem času, kot Tvoje priče pripravljeni stati ob strani, ker spadamo neločljivo skupaj in tudi smrt nas ne more ločiti!¨ Da ja ne boš mislil, ljubi brat Johannes, da vam hočem delati očitke! Toda kako lahko zvesti služabnik svojega Gospoda zapusti v uri stiske in bridke borbe? Nekaj minut Mi je podaril Gospod, toda v tem milostnem daru leži za mene nekaj tako velikega in silnega, da bi jaz brez, ne da bi trenil z očesom, šel za Njega v smrt.«
84 Mirno mu je Johannes odvrnil: »Brat Ursus, popolnoma te razumem in tvoja vnema ustreza tvoji ljubezni! Toda Gospod ni hotel, da bi se podajali v nevarnost! Ko je brat Peter z mečem ranil nekega vojaškega hlapca, je On takoj pozdravil rano in nam zapovedal, da moramo meče pustiti ob strani! On je moral prav to veliko žrtev doprinesti sam! Glej, sedaj, ko vse, kar se je zgodilo, leži za nami, tudi mi vemo, zakaj je mislil na našo varnost! On nas je hotel še opremiti z močjo iz višine in nas narediti za poslance Svojega velikega in silnega odrešeniškega dela!«
85 Johannes je umolknil in vsi drugi tudi, nato pa je mati Marija rekla: »Brat Lazar! Postalo je že zelo pozno in prav bi bilo, ko bi me žene odšle k počitku. Z mojo varovanko pa se moram tudi še pogovoriti o nekaterih stvareh, ker jo mogoče še več tednov ne bom videla.«
86 »Prav imaš, Marija,« je odvrnil Lazar, »tudi naši gostje bodo potrebovali počitek! Vi pa, ljubi bratje, ko boste slišali znamenje za zajtrk, potem vstanite. Gospod Jezus, Ti pa okrepi našo ljubezen in našo voljo in nam podeli Svoj blagoslov. – Amen!« - »Amen!« so odgovorili drugi. Nato so vsi vstali in Lazar je pospremil svoje goste v njihove sobe in jih še blagoslovil ob slovesu.
87 Marija pa je rekla Ruth: »Pridi moj otrok, v moji sobi je tvoje počivališče, imela boš potrebo, da se še o marsičem pogovoriva. Misli si, da sem tvoja mati in obenem tvoja sestra.«
88 Tedaj pa je Ruth odgovorila: »O, kako bi si moja mati želela kakšnega poročila od nas! To je prva noč, da sem daleč od doma staršev. Toda, kako dragocen je bil današnji dan z vsemi doživetji. Kako sem vesela, da sem to doživela z vami, to je čisto drugo življenje, čisto novi svet, ki se mi je tukaj razodel! Povej mi samo, ljuba

mati Marija: Če imate že tako veliko ljubezen in takšno potrebo, da pomagate drugim nesrečnim ljudem, kako velika je šele morala biti Jezusova ljubezen, da je lahko umrl za druge?«
89 Marija ji je ljubeče pojasnila: »Moj otrok, za to ljubezen pa Zemlja še nima nobenega izraza! Ko bi vsi jeziki to ljubezen častili, bi bilo še vedno veliko premalo! Poglej enkrat navzgor proti nebeškemu šotoru. Zvezda ob zvezdi! Luč pri luči! In to je samo en drobec stvarstva, ki se mora zahvaliti Gospodu in Stvarniku za svoj obstoj! Tako, kot človeška usta ne morejo opeti vse krasote in veličino stvarstva, tako tudi nobena usta ne morejo predstaviti ljubezni Gospoda in Mojstra do nas ljudi!
90 Vendar, moj otrok, zgrabi to ljubezen v svojem srcu, potem boš tudi ti doživela, kar so doživeli tisoči. Vzemi jutri na pot s seboj besede: ¨Njegova ljubezen je odnesla zmago!¨ In tudi ti boš v takšni čisti ljubezni postala zmagovalka. Tako, in sedaj, počivaj! Ljubezen bo stražila tudi nad tvojim spanjem! In tako, kot jaz tebe ljubim iz Njegove ljubezni, tako se vadi tudi ti v njej. Potem bo ljubezen tudi tvoj del! In mir in veselje bo tvoje plačilo! Zdaj pa mirno zaspi, moj otrok – Božja ljubezen straži nad nami!«
91 »Ljuba mati Marija,« je še rekla Ruth, »kako se ti zahvaljujem za te ljubezni polne besede! Kako pogosto bom hrepenela po teh doživetih urah. Oh, ko bi hoteli moji starši, predvsem moj oče, dojeti tega duha, ki živi tukaj v Betaniji! Toda, ali bi lahko tudi mojemu očetu odpustila tako, kot si odpustila mojemu bratu? Moj oče bi se dal namreč težko prepričati o vaši odpuščajoči ljubezni! Če pa že v naprej vem, da vi v Betaniji nikomur ničesar ne očitate, lahko veliko bolj odločno in varno nastopim in imam v roki sveto orožje! Kajti potrebno bo še veliko borbe! Blagoslovi me, ljuba mati Marija, ker sem pripravljena sprejeti to borbo! In ne bom prej mirovala, dokler tudi moj oče ne bo spregledal, da je bilo vse njegovo življenje, njegov zakon in najino otroštvo razdejano življenje. Sedaj, ko sem doživela Betanijo, dom, kjer prebivata ljubezen in mir, vem, za kaj se bom borila! Ne vem, - prežeta sem z neko voljo, z neko veselo močjo, ki je v sebi sploh ne poznam!«
92 »Moj otrok, vidiš kako polno sprememb je naše življenje!« je rekla Marija. »Najprej si jokala od bolečine, nato od sreče, sedaj pa si že napolnjena z Gospodovim duhom, ki hoče vse osvoboditi in jih razveseliti! To je odgovor Gospoda in Mojstra Jezusa v tvojem srcu! Zato bodi vesela, tudi ti si izvoljena.«
93 V tem trenutku pa sta prišli tudi obe sestri, Marija in Martha in pogledali po mladem dekletu, in ko sta videli, kako žari od sreče, je rekla Martha: »Sestrica, pridi zopet kmalu! Me hrepenimo po tebi! Tvoja sreča je tudi najina, vendar, tudi tvoja žalost bo naša žalost. Veva, da ti bo uspelo tvoje starše prepričati, da lahko tu pri nas

vsak uživa svoje življenje v pravem veselju! In še za mnoge je dovolj prostora v Betaniji! Sedaj, ljuba Ruth, pa bova vzeli slovo, kajti že zgodaj zjutraj bo obilo dela. Zato naj ti še rečeva: pridi res zopet kmalu, čakali bomo na vas! Če pa boš potrebovala pomoč in nasvet, pošlji kakšnega sla, radi ti bomo dali, kar boš zahtevala, ali, če boš lahko, pa pridi sama!«
94 »Vi dobrotniki,« je rekla Ruth ganjeno, »vaša ljubezen je, kot vonj številnih čudovitih vrtnic! Vedno bolj in bolj sem prežeta od te lepote in miline tukaj! Kako pogosto bom morala misliti na vas!« - Potem se dekleta poljubijo in jočejo od veselja nad srečo, da so se našle skozi Mojstrovo ljubezen!
95 Mati Marija pa je rekla: »Zdaj otroci pa k počitku! Dan ima svoja bremena in napore in nam jih, kot plačilo, polaga na srce naši sestri Ruth. Prihajajoči dan prinaša nove napore in zato je potrebna moč. Tako bodite blagoslovljeni iz Duha Jezusa in varovane v ljubezni do prebujenja!«
96 Še en stisk rok in Ruth je ostala sama z materjo Marijo. »Sedaj otrok, prejmi še en poljub od mene! Spominjaj se pogosto na to uro, kajti ona naj ti bo in ostane sveta! Kadar ti bo težko in ne boš vedela, kje ven in kje noter, potem misli na to uro! Gospod in Mojster mi je dal v svoji usmiljeni ljubezni tako veliko zakladov, da jih vedno ob vsakem času lahko poljubno razdelim iz zakladnice Njegove ljubezni! Misli na to, da si sedaj tudi ti obdarovana in postavljena, kot oskrbnica Njegovega svetišča. – ne razočaraj Svojega Gospoda in Boga, svojega Zveličarja in Rešitelja! Ostani otroška, krotka in čista! Potem bo tudi tebi moj Jezus postal Bog in Oče! Tako počivaj sedaj! Njegov mir pa naj bo tvoj delež in mirno spi, ljubezen te varuje! Amen!«

Tako se je končal ta dan v Betaniji!